ISSN 0132-4462
№ 7 1997
ЛИПЕНЬ

перець

Мал. Б. РЕВЧУНА

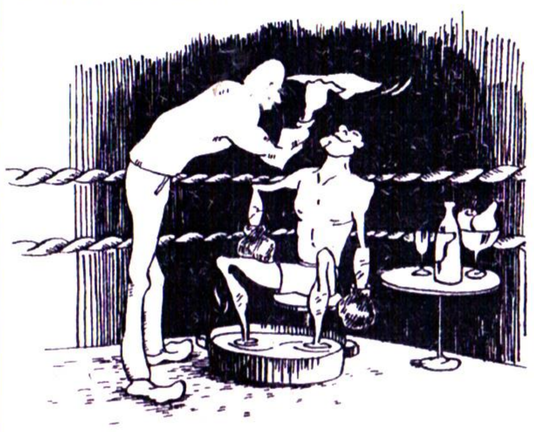

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. І. ЛУК'ЯНЧЕНКА

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема С. Федька)

— Ти мене і на Багамах дістав!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Нам зарплату ковбасою видали... А вам, Петре, чим видають?

ДАЧНИКИ ЖАРТУЮТЬ

ДОБРА ПОРАДА

— Не лий так багато води, бо коріння згниє!

— Невже? А я й не знав...

— Послухай старого садівника. У мене через те не одне дерево пропало.

ПРОБЛЕМА

— Миколо, ти був учора на дачі?

— Ні...

— І хто ж тоді визбирав мої полуниці?

Євген ПУДРОВСЬКИЙ.
м. Полтава.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Капрельянца)

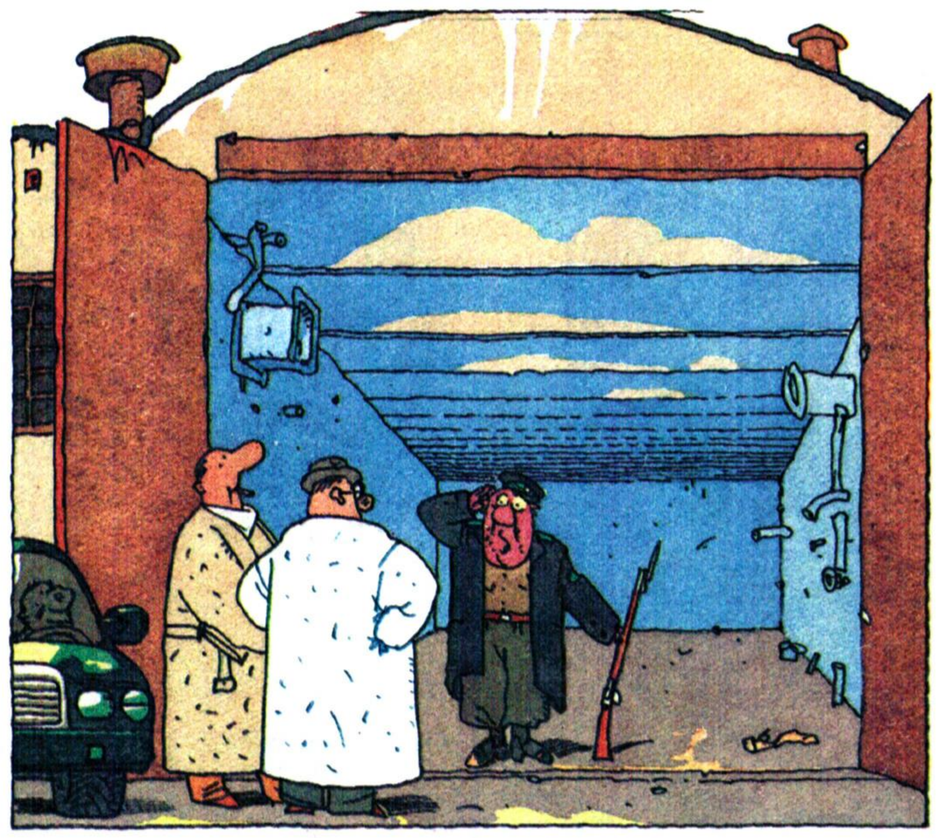

— Наш народ виніс усе!..

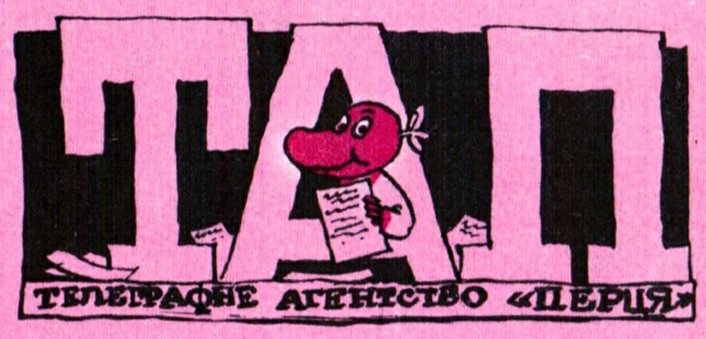

КУДИ ПОСПІШАТИ!

Наш київський кореспондент телеграфує.

У зв'язку з тим, що наша країна вже півроку прожила без затвердженого Верховною Радою державного бюджету, уряд вирішив: і надалі затверджувати держбюджет заднім числом, бажано — в кінці року.

А таки справді, куди поспішати!

З МИРУ ПО ГРИВНІ

Як передає наш закарпатський кореспондент, багатьом тутешнім місцевим Радам набридло бідувати. І вирішили вони створити собі квітуче життя. Зробить це виявилось до примітивного просто: стали вони брати гроші з громадян за кожну видану ними довідку. Потрібна довідка для житлової субсидії! Плати. Про кількість вирощеної картоплі на власному городі! Плати. Потрібен дозвіл на будівництво, ремонт, перепланування садиби! Плати. І взагалі, за кожний папірець, що його донедавна видавали тут безплатно, сьогодні треба платити. Таким чином, з усіх громадян по кілька гривень, а Радам — радість!

НІЯКИХ ПРОБЛЕМ

Наш кореспондент повідомляє з Житомира. Деякі керівники фірм і підприємств сушать собі голови над запитанням — як розбагатіти! Житомирське обласне державне комунальне підприємство вкотре довело, що все геніальне — до смішного просте. Навіщо ворушити мізками, коли можна, наприклад, узяти й переглянути тарифи. І за одну й ту саму послугу при однаковій її собівартості, скажімо, з юридичних осіб брати вдвічі більше, ніж з фізичних. А ще, приміром, увести таке поняття у тарифі, як терміновість. «Термінова» послуга, тобто видача тієї ж самої довідки без бюрократичної тяганини коштує клієнтові майже в двадцять разів дорожче. Грошики собі течуть — і ніяких проблем!

БЕЗ ГРОШЕЙ ЖИТИ МОЖНА

Широкої популярності набула сьогодні практика лікування без ліків. Деякі газети, наприклад, випустили так звані цілющі номери, де відомі екстрасенси у зверненні до читачів запевняли їх, що коли прикласти певний номер газети до хворого місця, воно тут же стає здоровим. Наш кореспондент також звернувся до популярного екстрасенса Ц. Люценка з проханням порадити нашим читачам, як обходитись без зарплати, або пенсії, котрі держава не виплачує їм по чотири-п'ять місяців.

— Нічого нема простішого,— сказав цілитель,— треба лише в порожню тарілку покласти запевнення наших урядовців про те, що до кінця року цю заборгованість буде ліквідовано.

ЕКОНОМІЗМИ

Усе менше сировинних ресурсів, усе більше словесної руди.

Кому податковий прес, а кому — податковий стрес.

Найважче служити вірою і правдою — в армії безробітних.

Леонід ЗАБАРА.

●

Сатиричні мініатюри

А МІГ БИ...

Краде все Грицько Проноза,
Знає що і як збувати.
Міг би вкрасти й тепловоза —
Та нема кому продати.

ДОБРОЗИЧЛИВИЙ

Розбишака вовк голодний
Так сказав до кенгуру:
— Я дружить з тобою згодний,
Але торбу відберу!

Василь КРАВЧУК.

Мал. А. АНДРЕЄВА

Мал. А. АПЧЕЛА

Мал. Р. САХАЛТУЄВА
(тема А. Василенка)

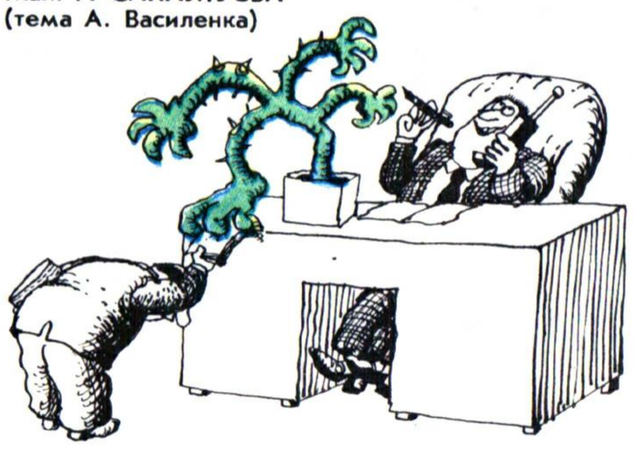

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

КОРОТКО КАЖУЧИ

◆ ***Святим легше живеться на небі, а грішникам — на землі...***

◆ ***Закохувався тисячі разів. А любив... лише себе.***

◆ ***Чим частіше людина розмахує руками, тим більше у неї шансів витягнути ноги...***

◆ ***Трапляються й монархісти... без царя в голові.***

◆ ***Це ж яким треба бути багатим, щоб жити тільки на зарплату!***

Олександр СУХОМЛИН.
м. Херсон.

СПІВАНКИ

Від Чорнобиля страждаєм,
Так зате від влади маєм
Гроші гарні, гроші дивні —
Трохи більше, ніж дві гривні.

Їжте, люди дорогі,
Тільки з сиром пироги,
Бо добряче (та ще й як!)
Можуть всипати за мак.

Дали цукру на зарплату,
А ще дріжді мають дати.
Ой, гоп, гопака,
Гарний настрій в козака.

Врятували гуси Рим,
А то був би з Риму дим.
А у мене в лиху пору
Переніс й гусей хтось з двору.

«Запорожця» дома маю,
Козаком себе вважаю.
«Міцубісі» має Гнат,—
От нещасний азіат.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

с. Кричильськ
Сарненського району
Рівненської області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

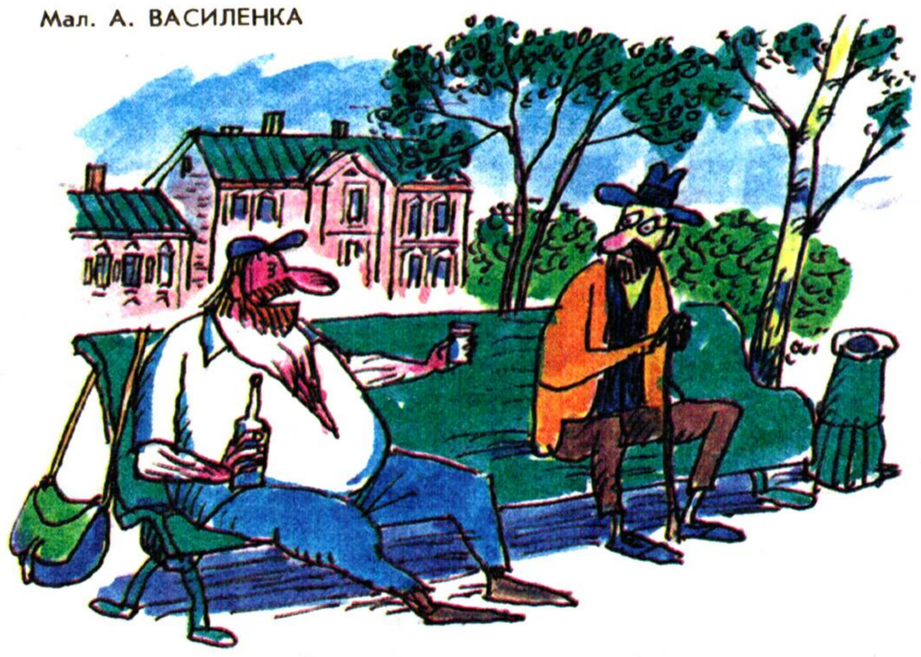

— Бери, старий! Вважай це за гуманітарну допомогу.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

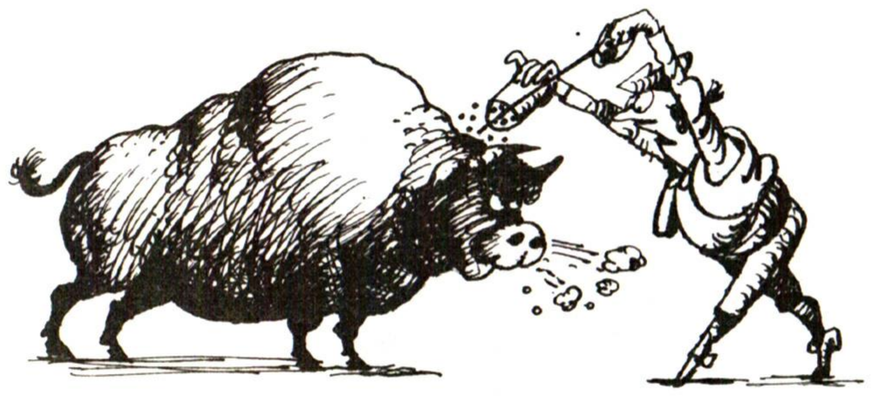

ФАЛЬШИВОМОНЕТНИК

— По чім горішки? — питаю.

— Там написано, — показує представниця малого бізнесу на торбинку з товаром. У торбинці стоїть склянка з горіхами. До склянки приліплена писулька: — «Ціна — 1 руб.»

— По чім?.. — перепитую.

— Руб.

Дістаю з гаманця монету вартістю «10 рублей». Подаю.

— Будь ласка. Дев'ять — здачі.

Тітка довго дивиться на те, що я їй дав. Потім починає галасувати, неначе мишу побачила:

— Фальшивомонетник! Фальшивомонетник!

Де й узявся міліціонер.

— Що трапилося?!.

— Ось! Хапайте його! — надривається жінка. — Фальшивомонетник!

Міліціонер оглядає мене з ніг до голови. Бере у тітки монету. Вивчає. Звертається до представниці малого бізнесу:

— Це він... вам дав?...

— Він! Він! — верещить жінка.

— Порушуємо закони? — бере мене за лікоть страж порядку.

— Е, ні! — заперечую. — Ви, пане міліціонер, розберіться. Спитайте у торговки — по чім горішки?..

— Руб! — не діждавшись, коли її спитають, ріже тітка.

— О! — піднімаю палець. — Крім того, у неї ще й написано, що саме «руб». А це вже, вибачте, речовий доказ. Я й даю рублі...

— У нас такі гроші не ходять! — аргументує жінка.

Міліціонер посміхається, крутить головою, йде геть.

Другого дня я знову підійшов до тітки з горішками. На склянці бачу напис — «Ціна — 1 гривня».

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

ХОЧ РОЗІРВИСЬ!

Коли в однієї мудрої людини спитали, що для неї найважче у житті, вона відповіла так: найважче для людини — це бути об'єктивним до інших. А справді, спробуй бути об'єктивним до вчинку іншого, коли від цього вчинку ти, приміром, постраждав? От коли виграв — це вже зовсім інша справа!

Особливо важко бути об'єктивним щодо високих посадових осіб. Побудує, скажімо, така особа триповерхову дачу. І всі навколо починають її дружно лаяти. Мовляв, зловживає, порушує, тягне з державної кишені. А з іншого боку? Якщо він справжній сім'янин, якщо вболіває за інтереси власної родини, якщо піклується про дітей та онуків, то чому і не порадіти за нього, не віддати належне його щедрості та турботливості?

От заступник Харківської облдержадміністрації Ю. С. Мкртчян усього лише вирішив відкрити для городян ще одне кафе у самісінькому центрі міста. Так таке зчинилося! Метробудівцям не сподобалося, що побудували це кафе на... вентиляційному кіоску метрополітену, через який мало б надходити під землю свіже повітря. Архітектори були незадоволені неоковирним виглядом споруди. Пожежники і працівники санепідемстанції — повним ігноруванням елементарних санітарних і протипожежних норм.

А з іншого боку, чи міг би інакше вчинити заступник глави облдержадміністрації, коли в будівництві того кафе була безпосередньо зацікавлена фірма «Гаяне МІТ», в якій не останню роль відігравав улюблений син заступника глави — Роберт Юрійович Мкртчян.

Або ще один приклад. Скільки зусиль, скільки енергії, скільки часу витратив той же заступник глави, аби посприяти приватизації одного з будинків, що належав трестові «Сантехмонтаж-60». Внаслідок такої нехитрої операції згадана споруда повинна була дістатися все тій же приватній фірмі «Гаяне МІТ». Адміністрація регіонального відділення Фонду держмайна України не схвалила дій заступника глави, обізвавши їх протизаконними. Але, з іншого боку, чи міг Юрій Степанович прислухатися до думки одних, коли інші, близькі та рідні, вимагали від нього саме таких подвигів?

А от ще один приклад. Кілька років тому розкрутилася в Харкові на кошти вкладників така собі фірма «Алегро». Розкрутилася тому, що кожному з них обіцяла райське життя на 1200 процентів річних. Саме в той час син іншого заступника глави Харківської облдержадміністрації В. М. Байбикова встиг відхопити у цієї фірми чималенький кредит.

Проте «Алегро» звучало недовго. Доти, поки обмануті вкладники, так і не одержавши обіцяних дивідендів, почали вимагати гроші назад. Та грошей, як виявилося, у фірми вже не було. Дізнавшись, що їхні грошики у вигляді кредиту частково дісталися синашеві високопоставленого чиновника, розгнівані вкладники подалися до Байбикова на прийом. Мовляв, посприяйте повернути нажите, бо підемо з торбою по світу. А бідному заступникові глави хоч розірвись! З одного боку, він співчуває власникам, та з іншого — ще більше співчуває синові.

Довелося втрутитися в усі ці справи управлінню по боротьбі з організованою злочинністю. Перевірило воно всі факти, і матеріали направило в Дзержинський народний суд, сподіваючись на об'єктивність суддів.

Ну, а судді — теж люди. Їм також важко бути об'єктивними. Бо, з одного боку, звичайно, і громадян, що постраждали, жаль. З іншого — суд на те він і суд, щоб карати порушників закону. А ще з іншого, покарати таких поважних осіб — це дати привід кожному-всякому на будь-яку посадову особу скаржитись.

От і вирішив суддя В. В. Плетньов, що, мовляв, всі строки для притягнення Мкртчяна і Байбикова до адміністративної відповідальності минули. Мудро вирішив! Бо таки розуміє, що об'єктивність — це справа відносна.

В. СУБОТА

м. Харків.

Двома рядками

ТРИВАЛЕ ЧЕКАННЯ

Вже третій місяць муж учений
Зарплату жде.. на хліб печений.

Микола НЕТЕСА.

РЕЦЕНЗІЯ НА ФІЛЬМ

Щось фільм для нас не дуже звичний —
Ні вбивств... та ще й не еротичний.

В. ВАРНАВСЬКИЙ.
м. Дніпропетровськ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Андреєва)

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

Краля — *злодійка.*
Митець — *працівник митниці.*
Погон — *батіг.*

Петро ЛЯШЕНКО.

◆

Гладіатор — *масажист.*
Милуватися — *митися з милом.*
Особняк — *видатна особа.*
Ракша — *дружина рака.*
Табло (мед.) — *велика таблетка.*

Дмитро СОЛОДКИЙ.

КОМПЕНСАЦІЯ

За давньою звичкою, о шостій ранку Дуплевич прокинувся, зиркнув на годинника, та замість того, щоб скочити, перекинувся на другий бік. Поспішати йому було нікуди — ось уже третій місяць перебував він у відпустці за власний рахунок. Провалявся ще години дві, розмірковуючи, чим сьогодні зайнятися, але тут у двері постукали.

— Відчиняйте! З міськенерго! — почувся жіночий голос.

«Прийшла перерізати дроти,— похолов господар хати. — За несплату. О Боже, скільки ж я їм винен?»

Все ж відчинив. На порозі стояла молодиця з товстою валізкою. Дуплевич неохоче вісунувся, пропускаючи гостю.

— Справа ось у чім, — всілася та на стілець. — Від сьогоднішнього дня у нашому тресті впроваджено новий принцип розрахунків зі споживачами.

«З мене й старого вистачить», — подумав Дуплевич.

— Протягом кількох місяців ми вимикали в будинках електрику, щодня на кілька годин. Зрозуміло, це спричиняло клієнтам купу незручностей. Адже ви за цей час могли б щось зробити, а так, вважайте, вечір у вас пропав. А побутова техніка?

— Особливо холодильник!

Щодо холодильника Дуплевич збрехав: через відсутність продуктів він його вимкнув ще кілька місяців тому.

— Так ось, як заведено в усьому цивілізованому світі, ми зобов'язані компенсувати скоєну вам шкоду. За нашими розрахунками вона складає десь... — гостя глянула у відомість. — Будь ласка, можете отримати. Розпишіться.

Господар хати отетеріло поставив підпис і взяв гроші. Машинально почав розігрівати позавчорашню кашу. Затим почав їсти, запиваючи чаєм. Але тут у двері постукали знов. Солідний чолов'яга відрекомендувався представником тепломережі.

— Чи відомо вам, пане Дуплевич, якою за фізіологічними нормами, повинна бути нормальна температура у житловому приміщенні?

— Якою?

— Не нижче вісімнадцяти градусів за Цельсієм. А скільки було у вас?

— Градусів десять-дванадцять. Усю зиму мерз, мов вуличний пес. Спав, не роздягаючись, та все'дно застудився. А зараз хворіти...

— Ось-ось! Тож, не додаючи вам тепла та ще й здираючи за нього гроші, ми завдали вам подвійної шкоди. Можете отримати компенсацію.

Протягом дня помешкання відвідали посланці водотресту, міськгазу, каналізаційного господарства, телефонного вузла. Вони просили вибачення за відключення води, прориви каналізації, низький тиск у трубах і перевантаження телефонних ліній, через що нікуди не можна додзвонитися. З'явився і майстер з телевізійної майстерні — повернув гроші за неякісний ремонт. Серед інших зробив візит навіть народний депутат — каявся за невиконання своїх обіцянок, хоча, щоправда, ніякої компенсації за це не пропонував.

У поштовій скриньці виявилося запрошення до ЖЕКу. Дуплевич злякався, що це попередження про виселення з квартири, проте сповіщали його про інше. Будинок, у якому він мешкає, ще довоєнної побудови, за весь цей час ані разу капітально не ремонтувався і тому себе давно окупив. Отже, квартирна платня з мешканців не належить, а, навпаки, їм самим доплачуватимуть за проживання в таких умовах. Щомісяця кожному, хто прописаний, згідно із метражем.

Дуплевич довго не міг отямитися: невже настали нарешті часи нормального життя? Якщо держава видаватиме своїм громадянам компенсації за всі свої гріхи, можна буде жити, й до того ж непогано.

Увечері навідався ще один. Представник міністерства охорони здоров'я.

— Ви їсте не ту їжу, п'єте не ту воду, дихаєте не тим, що треба, повітрям! — категорично заявив він. — Крім того, постійно відчуваєте стреси.

— Можете запропонувати щось інше? — поцікавився Дуплевич.

— Будь ласка! Перебування в профілакторії.

— Кептуєте? Яка вартість путівки?

— Безплатно. Підлікуєте нерви, відпочинете від клопотів. Ну? Я бачу, ви згодні?..

* * *

...Над хворим Дуплевичем схилився лікар.

— І давно це з ним? — поцікавився у його дружини.

— Та вже місяць. Усе якимись компенсаціями марить...

— Нічого, пройде. Хай трохи поп'є валер'яночки. І спокій, спокій, спокій...

Савелій ЦИПІН.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Андреєва)

— Своїх дітей я виховую по факсу.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

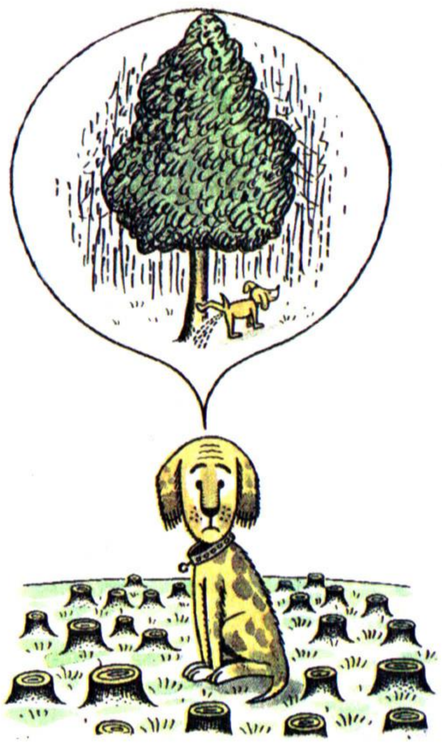

Друже Перче!

Коли я почув по радіо, що долар знову впав, я мало сам не впав. Хоча причиною мого падіння могло бути інше — ось уже п'ять місяців на нашому підприємстві не платять зарплати. Отже, нема на що купувати їжу. Але все одно приємно, коли падаєш не ти один. Падати разом завжди веселіше.

З. ОНИЩЕНКО,
робітник

Малюнки С. ФЕДЬКА

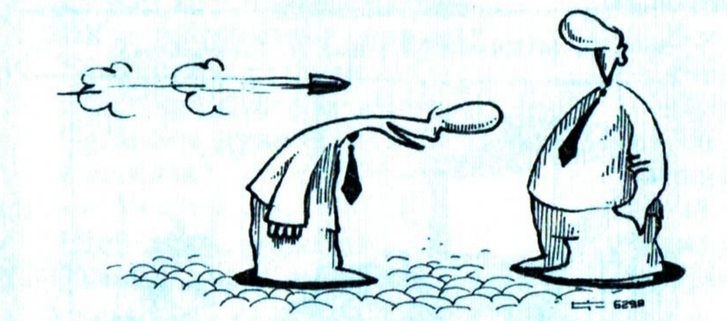

ЗАКОН ФІЗИКИ

ГУМОРЕСКА

На березі озера під розкішним дубом Степан та Захарко завзято «ріжуться» в карти.

Раптом до них прибіг захеканий хлопчина Андрійко, що пас неподалік телят:

— Дядьку Захарку! Дядьку Степане! Ваш приятель, дядько Кузьма, в озері тоне! Рятуйте його!..

— А чого йо́го туди занесло? — спокійно спитав Захарко.

— Поплив на залізних ночвах, мабуть, хотів ятері потрусити... Та перевернувся... Ночви пішли на дно, а він борсається... Мені здається, він і плавати не вміє...

— Це ти, хлопче, точно помітив — плавати він справді не вміє, — зауважив Степан, б'ючи козирною шісткою Захаркового туза.

— То біжіть же скоріше, рятуйте дядька Кузьму!!! — в розпачі вигукнув Андрійко.

— Не хвилюйся, хлопче, він не потоне, — впевнено мовив Захарко. — Наш Кузьма так проспиртувався, що його тіло легше води... Хіба вас не вчили в школі про властивість спирту?..

А Степан від себе додав:

— Біжи, Андрійку, до Кузьми і скажи, щоб він не ковтав води, а спокійно лежав... А ми ось дограємо і підемо... подивимось...

Олександр ГАМАНІН.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА
(тема О. Монастирського)

— Чого репетуєте?! У мене комерційний рейс.

Микола ПЕТРЕНКО

МІНІАТЮРИ

НАДЗРАЗКОВИЙ

Про власну велич (звісно, що примарну)
Як про зразок торочить що не крок.
Вже й смерть свою майбутню — ординарну! —
Хотів би всім поставить за зразок.

КУЛЬГАВІ ГОРДОЩІ

У сонмі різних, гірших, інших —
Він має сто підстав для втіх:
«Я поміж ниць — найчесніший,
Якщо й смерджу, — то менше всіх!»

ЗАМОРОКИ ДУХОВНИХ КАРЛИКІВ

У карликів свої мороки
На життьовім запеклім грищі:
Принижують людей високих,
Щоб вибитися у найвищі!

БАЛАБОНИ

Невтомно правлять службу балабони
(До храму щось багато їх зійшлось):
Теленькають завзято в усі дзвони...
А свічку ставить хай вже інший хтось.

І ТУТ ЕПІГОНСТВО!..

На службі вищої ідеї
Перетрудився ти, овва! —
Вже й голос совісті твоєї
З чужого голосу співа.

УЖЕ ЧУВАНЕ

«Ми вам дамо, — вони сокочуть, —
І те і се, і м'ясо й сало!..»
Тим часом одного лиш хочуть:
Аби нам пам'ять одібрало.

СЛУХАЮЧИ ДИСПУТИ

Слухаю мудрацьку мову —
І рахуба тут одна:
Перевіюють полову,
У якій нема зерна.

НЕДОБРОЗИЧЛИВИМ ПРОГНОЗИСТАМ

Вже тьму тих застережень чути —
І нісенітниць, і бридні...
Та мусить, мусить краще бути,
Хотіли б ви того, чи ні.

м. Львів.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Життя підкаже, але й самому треба щось трохи знати.*

● *Сьогодні не лише пролетаріатові втрачати нічого...*

● *Якщо одружений чоловік цілком упевнений, що йому зраджує лише пам'ять, то він — людина похилого віку.*

● *Як би вам не хотілося вовком вити, перш за все слід з'ясувати, чи нема поряд мисливців.*

● *Ми — найбагатші у світі на бідних родичів.*

● *Коли за вирішення проблем беруться тупі, проблеми стають ще гострішими.*

Аркадій ТОНДІЙ.

м. Полтава.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

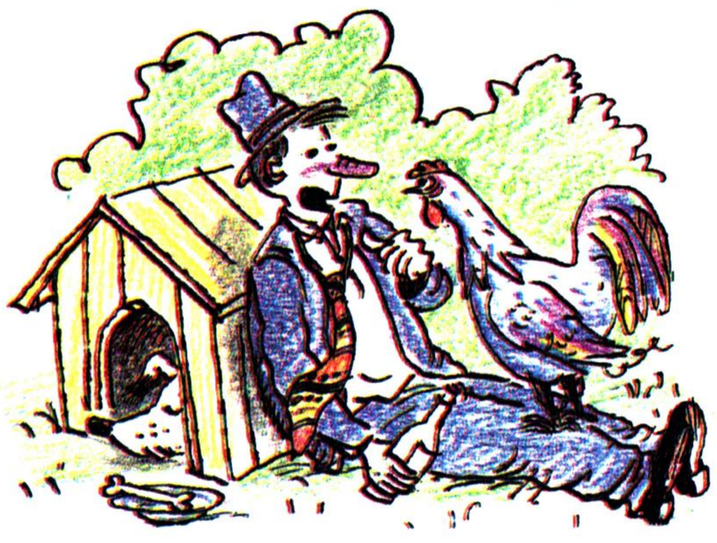

— Що, Сірко, не впізнаєш свого господаря?

ДБАЙЛИВА ДРУЖИНА

Діждавсь Петро із курорту
Дружиноньки Нюрки;
Привезла вона обнови:
Шубку з чорнобурки,
Плаття, кофти; а Петрові —
Шапку із лисиці,
А синочкові — кросовки
Й ще якісь дрібниці.
Тож синочок Вітя й каже:
— От добрий наш тато:
Дав тобі на подарунки
Грошей так багато!
— Якби ждала я на тата, —
Каже мама Віті, —
То й тебе, мій любий синку,
Не було б на світі.

Леонід ГАЖАЛА.

м. Біла Церква.

ПЕРЧИНКИ

Пісні цього композитора можна співати тільки біля вогнища, коли сильно пече у п'яти.

Три дні молодята не вилазили з ліжка — обговорювали чергову програму уряду про виведення країни з кризи.

Указ: «Вважати нашу економіку як таку, що процвітає!»

Що він з'їхав з глузду, його домашні здогадалися лише тоді, коли він одного чудового ранку зайшов до ощадкаси і сплатив борг по квартплаті за останні півтора року.

Володимир КУЗЕМКО.

м. Дніпропетровськ.

І ТАК, І НІ...

УСМІШКА

Зустрічаються випадково два приятелі.

— О! Скільки літ, скільки зим! Де ти зараз мешкаєш? У місті!.. — запитує один.

— І так, і ні...

— А-а-а, значить у сільській місцевості!

— І так, і ні...

— Тьху на тебе! Ні на землі, ні на небі... Та де ж ти тоді зачепився?!

— Взимку я живу в місті, в квартирі з частковими зручностями: вода то є, то немає, опалення то є, то ні, і з газом те саме... Оскільки без роботи зараз, бо наше підприємство два роки не працює, то з весни і до осені на дачі живу, якусь картоплину-цибулину вирощую. Тобто не можна мене назвати ні міським жителем, ні сільським...

— Зрозуміло!

— А де ти зараз! Чув, що за кордоном живеш? — цікавиться другий.

— І, так, і ні...

— На Україні залишився!

— І так, і ні... Справа в тому, що я півроку в Польщі долари заробляю, а потім повертаюся на батьківщину і якийсь час вдома живу.

— Може, до пивбару на хвилинку заскочимо!

— І так, і ні... Тьху! Що я кажу! Забалакався. О, так! Так!

Леонід МАРЧЕНКО.

м. Херсон.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема Л. Телятникова)

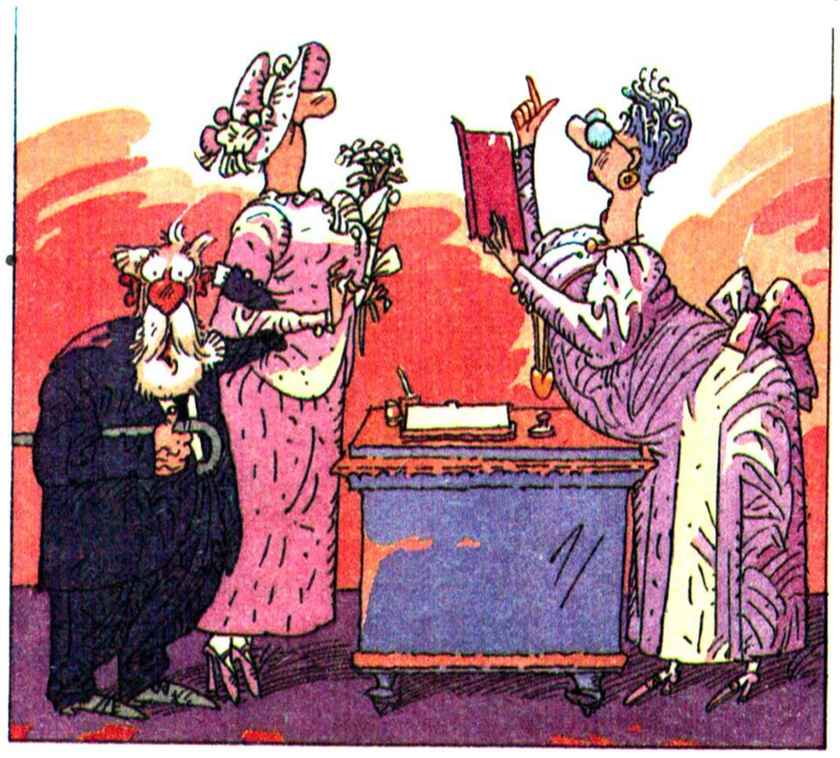

— Клятий склероз: зовсім забув, що у мене є дружина.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

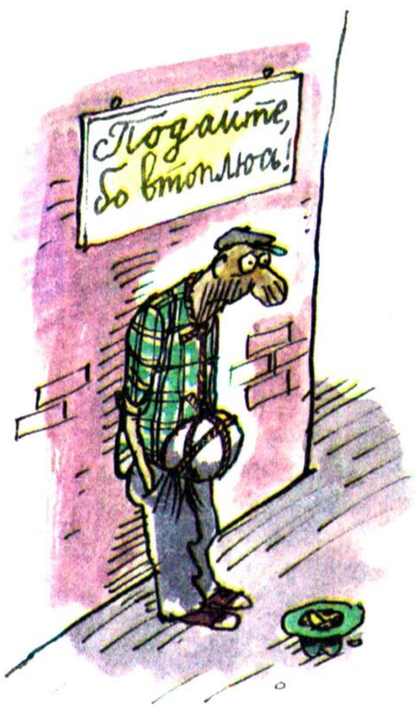

Мал. Б. ЛАПЧУКА

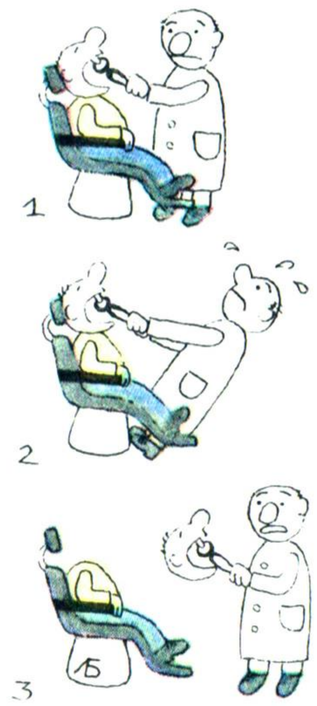

Якби діяв закон про перехід кількості в якість і у сфері політичній, більшість наших пекучих проблем була б давно вирішена. Всі наші урядовці регулярно і багато говорять на всіх рівнях про малий бізнес, підприємництво, про ті малі підприємства, на яких в усіх цивілізованих країнах тримається 85 відсотків усієї економіки. Так от, якби існував такий закон переходу кількості в якість, то, можливо, їхні палкі промови вже трансформувалися б у кілька рядків указу або постанову про підтримку малого бізнесу. Тоді б енергійні люди могли б і себе прогодувати й інших підтримати.

М. ЛАКШУН економіст.

Дорогий Перче!

Ще М. В. Ломоносов відкрив, що у цьому світі ніщо нікуди безслідно не зникає. Це нам усім відомо з шкільної парти.

Ми з бабою усе життя економили, відкладали копійчину на старість. І зібралося на ощадкнижці три тисячі карбованців. Тепер це копійки. Нам кажуть: «Усе інфляція з'їла».

А чому та інфляція не з'їла «Мерседеси», «Форди», «Вольво» та багатоповерхові вілли, які з'явилися у наших окремих співвітчизників тоді, коли наші заощадження танули, мов сніг?

В. КНИШ.

м. Суми.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема В. Литовченка)

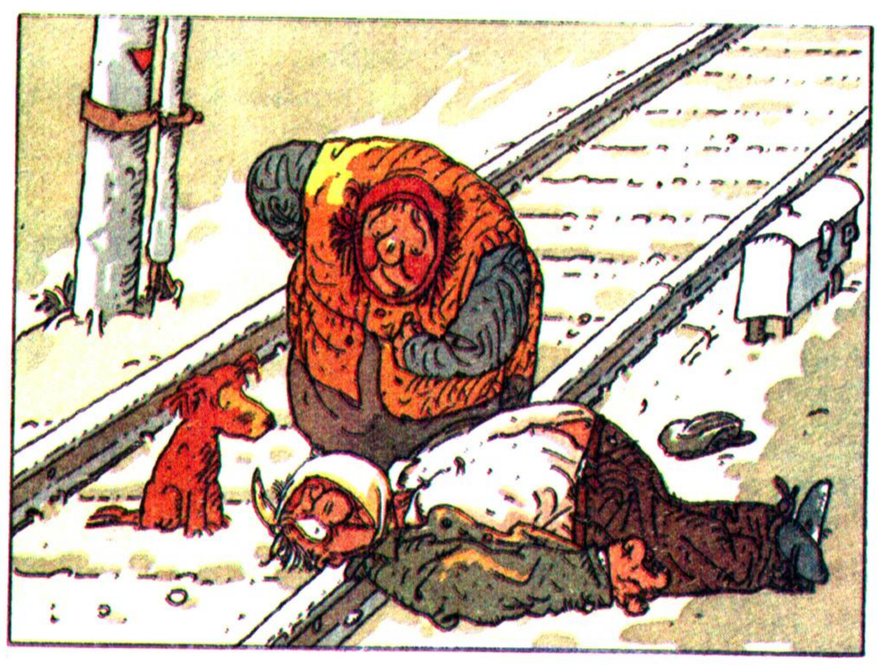

— Може б краще пішли до зубного лікаря?..

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема К. Авілова)

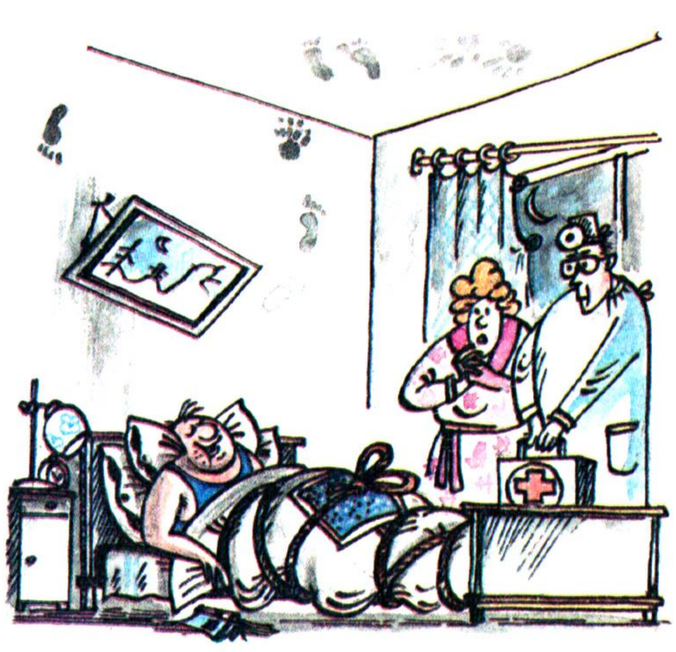

— То, кажете, він уві сні літає?

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема Л. Телятникова)

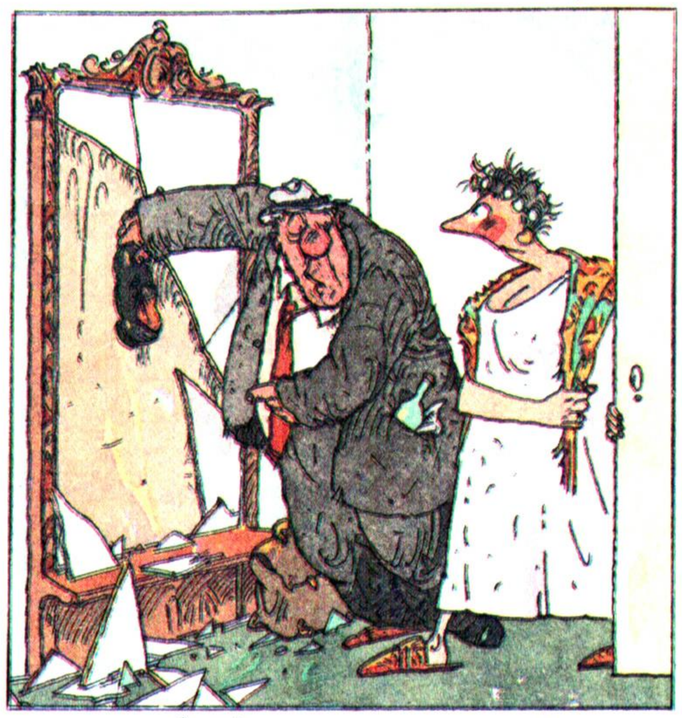

— А він першим почав!

Кримінальні сюжети

З ПЕРШОГО ПОГЛЯДУ

Молода жінка вірила в любов з першого погляду. І тому, коли чоловік, з яким вона опинилась на одному сидінні автобуса, при виході на черговій зупинці освідчився їй у коханні, вона зрозуміла — це її доля. Долю звали Петром. Петро був старший за неї років на п'ятнадцять, але він так палко говорив про свої почуття, так пристрасно осипав її компліментами, що жінка погодилась з ним зустрітися наступного ж дня. А за тиждень погодилась стати його дружиною.

Зіграли весілля. Вже й медовий місяць закінчувався, як одного разу молода дружина Ірина, відчинивши двері на настирливий дзвінок, була відкинута вбік. Це увірвалася до квартири вже немолода жінка і з криком «Так ось де ти, негіднику!» накинулась на Петра.

— Та що ви,— почала заспокоювати її Ірина,— він зовсім не негідник. Петро — мій чоловік...

— По-перше,— перебила її жінка,— він не Петро, а Василь, а, по-друге, не твій чоловік, а мій. А по-третє, він хату нашу заклав і сам утік...

— Та я вас уперше бачу! — сказав Петро.

— Я тобі дам — уперше! — розкричалася жінка. — Зараз от з міліцією прийду!..

Побігла жінка по міліцію. А коли разом з охоронцями громадського порядку повернулася, Петра, тобто Василя, і слід прохолов.

Виявилось, що одружився Василь Кузьмич Охрам на Ірині за підробними документами, що його вже рік як розшукує міліція. І законна його дружина, випадково побачивши, до речі, теж у міському транспорті, прослідкувала його маршрут і вирахувала місце нового проживання.

А взяли Василя Кузьмича у третьої жінки, з якою він збирався побратися, як тільки знайде... свій загублений паспорт.

І. СОСНИЦЬКИЙ.

ПОВЕРНІТЬ ГРОШІ, ДІДУ!

Як стверджував один мудрий старшина міліції, всі громадяни поділяються на дві категорії — потенційних злодіїв та потенційних потерпілих. Проте цієї мудрості не знав одесит Ігор Семенович. Тому спокійно сидів собі у залі чекання залізничного вокзалу і дослухався до гучномовця, що передавав інформацію про рух поїздів.

— Дуже прошу,— звернулася до нього симпатична дівчина, що сиділа поруч,— пригляньте за моїми речами. Я відійду на хвилинку.

За хвилину дівчина повернулася у супроводі двох здоровань. Демонстративно дістала з сумочки, за якою просила приглянути, гаманець і почала рахувати гроші.

— Не вистачає двохсот двадцяти двох,— оголосила вона.

— Ану поверни гроші, діду,— грізно сказав один з молодиків,— бо гірше буде!

Чоловік спершу обурився, почав запрошувати сусідів по лаві у свідки. Та зрештою зрозумів, що потрапив у пастку. Віддав усе, що в нього було — сто п'ятдесят п'ять гривень. І пішов. Тільки не на поїзд, а у відділ дорожньо-транспортної міліції.

Симпатична дівчина та її могутні друзі виявилися громадянами без певних занять. Галина Осипович, Григорій Єврук та Юрій Прохоров у такий спосіб заробляли собі на життя. І треба сказати, заробляли непогано. На момент затримання у них було вилучено більше двох тисяч гривень.

Г. СТАЦЮК.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. А. КАПРЕЛЬЯНЦА

ТРОЯК ЗА ОХОРОНУ

Коли діти однієї з донецьких шкіл почали просити у батьків трояк на охорону, батьки не витримали.

— Скільки ж можна над нами знущатися,— обурились вони,— за те плати, за се плати, вже кожний крок школяра треба оплачувати. А тут ще і якусь охорону вигадали!

Та, з'ясувалося, цього разу вчителі ні при чому. Гроші з малюків вимагали... старшокласники. Мовляв, хочеш спокійно повертатися зі школи додому, плати троячку. А якщо не заплатиш, усе може трапитися.

І. ОКУНЕЦЬ.

ПРОДАЄТЬСЯ ДАЧА

Прочитавши на стовпі таке оголошення, та ще й рядки про те, що майже новий цегляний будинок разом з шістьма сотками землі коштує всього лише півтора тисячі гривень, Володимир Степанович прибув за адресою на околицю Харкова. Його зустрів привітний чоловік, котрий повідомив, що їде за кордон і гроші йому потрібні негайно, тобто завтра. А правління садового кооперативу ладне терміново оформити відповідні документи.

Наступного дня оформлення відбулось. І щасливий власник одразу ж вселився в будиночок, до того ж умебльований.

А за місяць приїхали чоловік з жінкою, які назвалися господарями дачі й поцікавилися, що тут робить стороння людина.

Виявилось, що дачу у відсутність хазяїв продав їхній родич. А роль голови садового кооперативу, що документально оформляв і засвідчував купівлю-продаж, зіграв його друг по пляшці.

М. ГРАЧИВСЬКИЙ.

ЛЮБИТЕЛЬ ЕКЗОТИКИ

Микола Марченко не любив ділитися і тому працював сам. Намітивши об'єкт, тобто квартиру, котру збирався пограбувати, він два тижні витрачав на підготовку до операції. Збирав інформацію про хазяїв — їхній соціальний стан, рівень заможності, режим роботи та відпочинку. І тільки тоді, найпримітивнішим чином відімкнувши двері (за допомогою викрутки), здійснював свій намір.

Тричі йому це вдавалося. В трьох різних районах міста у відділеннях міліції лежали заяви пограбованих. І хто знає, може б, четверта й досі псувала правоохоронцям статистику розкриття злочинів, якби не любов грабіжника до екзотичних напоїв.

Закінчивши свою чергову грабіжницьку справу, злодій набив валізу краденим і вже було збирався йти, як погляд його впав на відчинений бар, геть заставлений пляшками з яскравими етикетками. Не витримав Микола спокуси. Покуштував з однієї, другої, ковтнув з третьої...

Коли хазяїн квартири повернувся з роботи, він застав злодія сплячим. Розкинувшись у кріслі, той, як потім було зазначено у міліцейському протоколі, перебував у стадії сп'яніння.

В. ХОХЛОВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

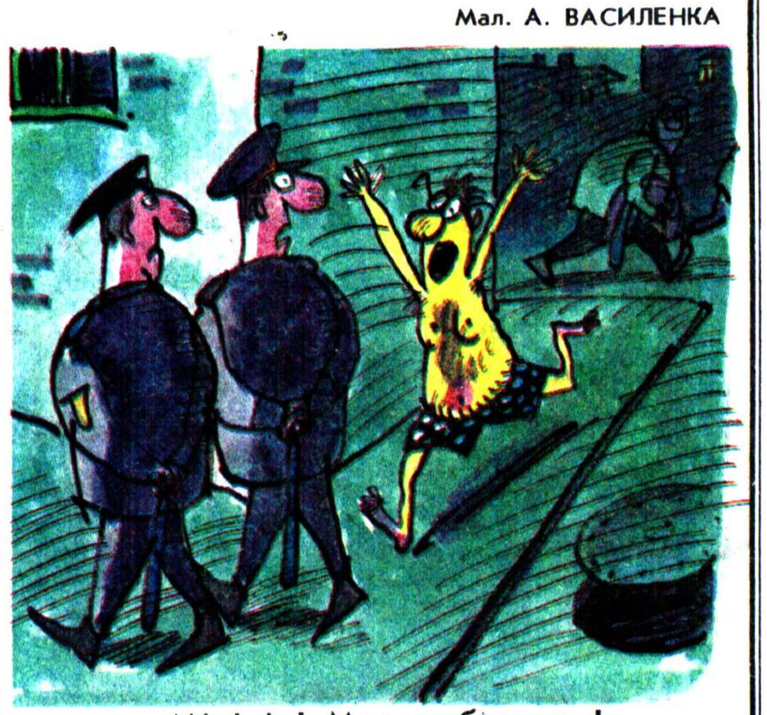

— Міліція! Мене обікрали!..

— Нічого дивного — і район глухий, і пізно вже!..

Народні усмішки

В ЗООПАРКУ

— Мамо, мамо, — каже синок, — покажи мені тварину...

— Яку?

— А ту, якою ти вчора увечері назвала тата.

— Бегемота?

— Ні.

— Слона?

— Ні.

— Верблюда?

— Ні.

— Віслюка?

— Ні.

— Барана?

— Ні.

— Козла?

— Ні.

— Вчора я його більше не називала ніякою твариною.

— Я сам пригадав! Пантерою!

— То він мене назвав.

— Виходить, я все переплутав. Показуй тоді мені пантеру...

ТРЕБА ЗЕЛЕНІ

Бабуся до чергової медичної сестри реєстратури:

— Дайте мені направлення до Степана Петровича, але талончик має бути зеленим.

— Чому?

— Мені казали, що він бере тільки зелені...

СЛУХНЯНА ДОЦЯ

Мати до дочки:

— Я ж тобі казала: більше двох годин не залишайся з хлопцем!...

— А я більше й не була.

— Як? Тебе не було шість годин.

— Так. Але ж я зустрічалася з трьома...

НЕ ПЕРЕБІРЛИВА

— Що будемо снідати? — питає чоловік молодої дружини.

— А я не перебірлива, що наварив, те й будемо їсти.

В МОДІ

Подивився чоловік у магазині на іграшки та й питає продавця:

— А чого у вас баран дорожчий за коня?

— Бо тепер дурні в моді.

ВАГОМА ПРИЧИНА

Суддя до свідка:

— Ви маєте казати мені тільки правду.

— Я не можу цього зробити.

— Чому?

— Бо тоді буде винний не підсудний, а я.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.

ЗНАННЯ — У ГАМАНЦІ

Сьогодні наш уряд не лає хіба що такий ледацюга, якому, щоб вимовити слово, ліньки язиком повернути.

Робітники лають? Лають!

Селяни лають? Лають! Уряд до них весь час обличчям повертається, повертається — і ніяк не повернеться.

А візьміть шахтарів! Ті так лаються, що аж з-під землі чути. Хоч новий роман пиши — «Земля гуде».

А водії? Ті, правда, лають відразу і міністрів, і дорогу, і автоінспекцію, і пішоходів, і світлофори, і колінчастий вал...

А книговидавці? Ті просто «Пробі!» кричать. Гине українська книжка! А ви спитайте у читачів, чи вони усі вже книжки, випущені раніше, прочитали?

А тепер підійшли до тих, хто ніколи нікого не лаяв, а тільки «сіяв розумне, добре і вічне».

Мова піде про педагогів.

«Сіяли» наші педагоги «сіяли», аж тут — реформа.

Усі, хто до нас приїздили із-за рубежу, охали й ахали, «Ой, які у вас талановиті і тямковиті діти! Ой, як прекрасно, що у вас безплатна освіта! А гуртки, а секції, а палаци для дітей та юнацтва! Освічений народ — це майбутнє держави».

А ми їм на те: «Це наш менталітет. Ще кілька століть тому навіть у селах майже всі у нас вміли читати й писати».

Але менталітет менталітетом, а реформи реформами. Щоб усі бачили, що вони йдуть, спочатку перейменували міністерство, яке освітою відає. На школах з'явилися нові вивіски «гімназія», «ліцей». Але тут біди немає. Справа, як один казав, не в назві.

Біда в тому, що в один не прекрасний день на освіту в нашій державі стали дивитися як на щось таке, що... І слова підходящого не придумаєш. Сталося, як у тій небилиці:

У попа була собака,
Він її любив,
Як украла шматок сала...

Фінал відомий.

У розповіді про освіту розв'язка не така стрімка.

Але нашим можновладцям часто здається, що на науку і освіту відчикрижується чималенький шмат «сала». А його в нашому бюджеті — як кіт наплакав.

І замість того, щоб отой бюджет поповнювати, у високих кабінетах вирішили, а нехай педагоги тугіше затягнуть паски.

Вони народ сумирний, освічений...

В останньому варіанті бюджету на 1997 рік на освіту урядом виділено трохи більше чотирьох мільярдів гривень. З них один мільйон з Держбюджету, і три — з місцевих.

І хоч ця сума може видатися чималенькою, але це — усього-навсього 40 відсотків від реальних потреб.

І це при тому, що тільки в деяких областях повністю виплатили учителям зарплату за минулий рік.

У школах Волині, Івано-Франківщини, Тернопільщини, Хмельниччини, заборгованість сягає до семи місяців. А оті 40 відсотків її аж ніяк не перекриють.

Тому й не дивно, що на 20 травня у 129 школах було оголошено страйк.

...Мчать за рубіж авіалайнери з численними делегаціями. Гримлять фестивалі у палацах і на площах, запрошуються зарубіжні «зірки», які натоптують валізи грошима. «Розтікається» по кишенях народне добро...

А наші вчителі стоять із фанерними щитами, де каліграфічним почерком написано: «Не дайте загинути освіті».

І ті, хто одержав безплатну освіту, і дякуючи їй, зручно вмостився у високих державних кріслах, тепер, заплющивши на все очі, гучно гукають: «За все треба платити! За науку теж. Тоді буде на зарплату вчителям».

І у вузі вже дивляться не на ваші знання, а на гаманець. І у школі вже кажуть: «Хочете, щоб ваша дитина навчалася — купіть парту».

А тепер зазирніть у свою порожню кишеню і поміркуйте, перед скількома талановитими дітьми закриються двері храму науки. Сьогодні їм за вхід у ці двері треба платити. А завтра нам усім за це доведеться розплачуватися.

М. ПРУДНИК.

Народні усмішки

РИБКА ТА МОЛОДИЦЯ

На сповіді Іван признався священику, що крадькома вудив рибу у чужому ставку. Той сказав, що це дуже великий гріх, висповідав і, ніби між іншим, запитав:

— А де ж там, Іване, найкраще клює?

Той сказав.

Не йшов Іван більше на чужий ставок, але випадково помітив, що на його місці успішно вудить рибу священик.

Ось настав час вдруге йти Івану на сповідь. Признається він священику, що встиг согрішити з гарною молодичкою, кається в содіяному, а той, відчитавши ритуальні слова, ніби між іншим, запитує:

— А де ж вона, Іване, живе?

— А це вже, панотче, дзуськи! Це вам не рибка!

Почув і записав
Григорій СТОРОЖ.

с. Джурин
Вінницької області.

З НІГ НА ГОЛОВУ

— Останнім часом щось сталося з головою, — скаржиться хворий лікареві. — Все перевернулося з ніг на голову.

— Як саме?

— Все, що говорить дружина, мені видається аж надто розумним, чого раніше ніколи не траплялося.

ХІБА БЕЗ ЯЗИКА!

— Що вас непокоїть, діду?

— Та соромно й признатися, але я вже байдужий до баби.

— Що ж, це закономірно у такому віці.

— Але, лікарю, мій сусід має стільки ж років, а хвалиться, що ще бравий на подружньому ложі.

— А ви хіба не маєте язика?

ПЕТРО ЗНАЄ

Чоловік до дружини:

— У тебе скоро буде син.

— А ти звідки знаєш: син чи дочка?

— Петро казав. Бо в нього тільки сини.

ЯКИЙ ЗЛОДІЙ!

Бригадир до сторожа:

— Чому ж ви не кричали, коли бачили, що злодій тягне комбікорм?

— Який злодій? — дивується сторож. — Та це ж мій родич.

Почув і записав
Іван ТОКАРЧУК.

Ой Ех, дороги...

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ну, папуго, постривай!..

Мал. С. ТЕРЕЩЕНКА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Скажіть, як мені пройти от сюди!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

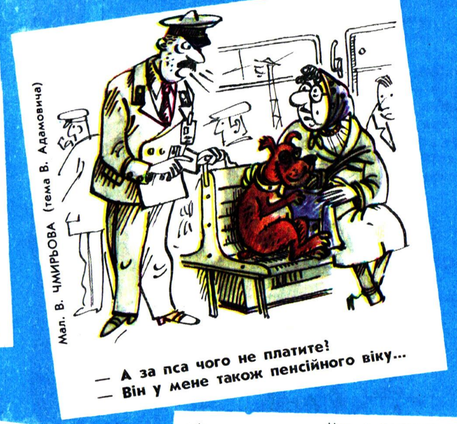

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема В. Адамовича)

— А за пса чого не платите!
— Він у мене також пенсійного віку...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Грошей не лишилося! Зате я переконався, що вони не фальшиві.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Наші жаби, бач, йому набридли — на імпортні перейшов!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема О. Коноваленка)

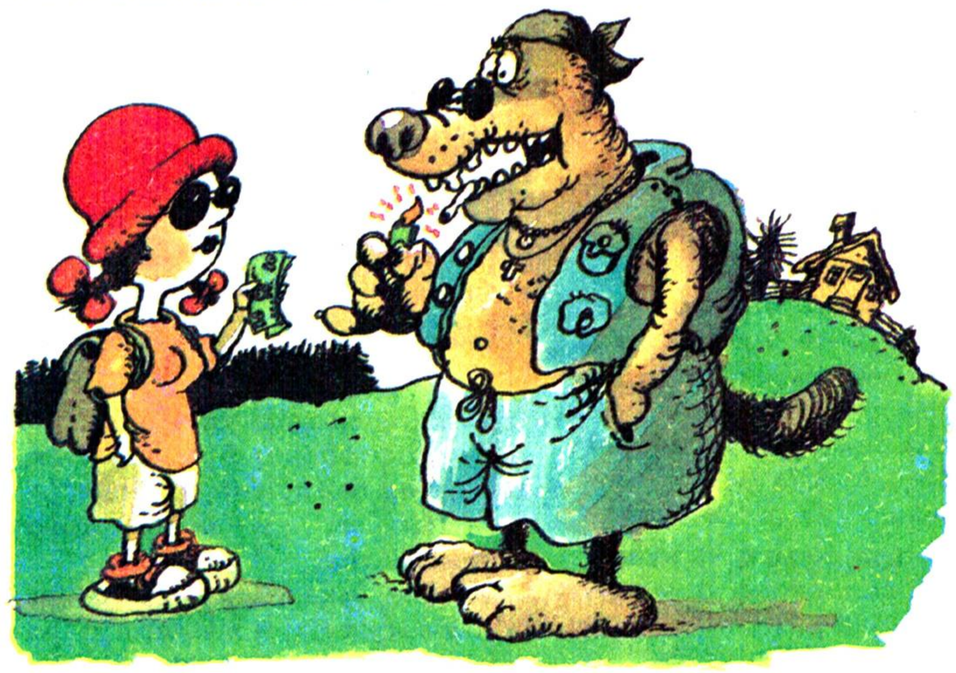

— За таку жалюгідну суму я твою бабусю їсти не буду!

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

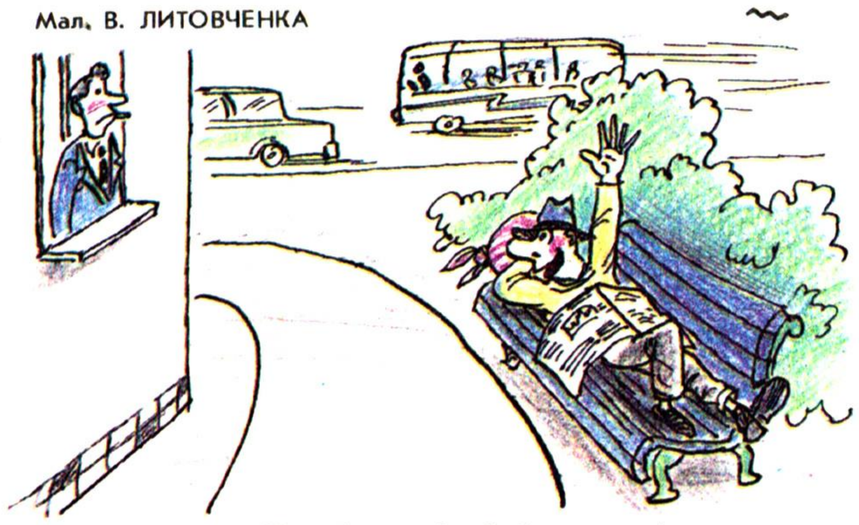

— Привіт, сусіде! Як життя!

Мал. В. МОНАСТИРСЬКОГО

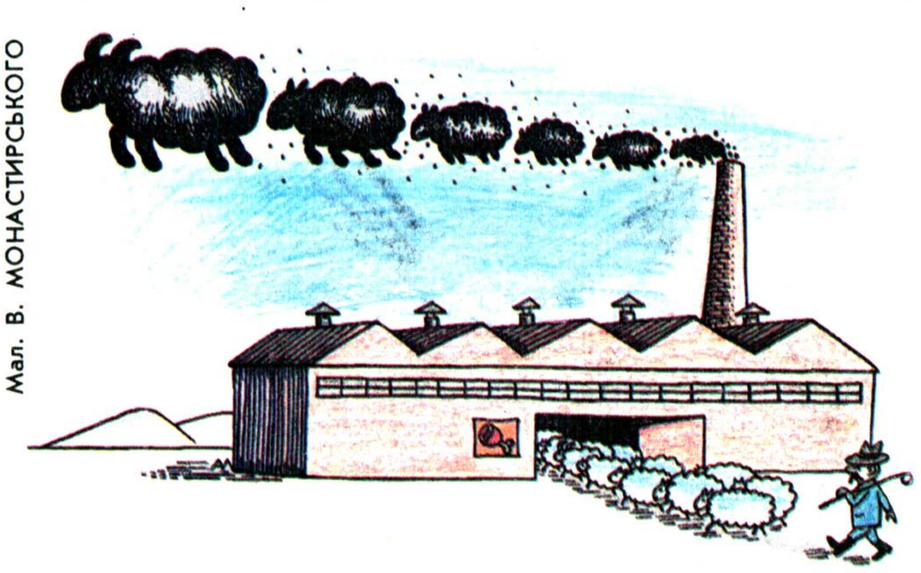

На маршруті

ГУМОРЕСКА

Чекаю «двійку». Довго. Аж заріс. Коли — бенць! — їде. Відчиняються двері, а з них чути голос трамвайного водія: «Люди добрі, пропустіть мене, не сідайте. Вагон старий, може зламатися. А за мною ще два трамваї, свіженькі...»

Я — співчутливий. До того ж — просять. Постою, міркую, дочекаюся тих двох, нових. Не вдалося. Підхопили. Запхали. Вдушили у чиїсь груди носом. Мабуть, жіночі. Пухкі, просторі. Але дихати не можу — всі щілини на обличчі ніби ватою законопатило. Не знав, що прийму смерть від дамського бюста. Але хіба знав віщий Олег, якого мечі не брали, що його жигоне га...

Хотів подумки сказати «гадюка», але не спромігся. Тільки перше «га» — і все. А інші пасажири теж — га-га-га — загелготали, як гуси. Щось, мабуть, сталося. Мо', це зі мною? Однак вслухаюся, чую: у бюсті хтось говорить низьким альтом, мовляв, одній жінці стало недобре, але не можуть знайти дверей, аби її на повітря...

Ага, жінка, значить — не я. А її, сердешну, таки винесли, поклали акуратно під брамою. Сам того я не бачив, але почув у бюсті.

На Митній винесли старшого чоловіка. Це можу підтвердити, бо бюст зачепили сіткою і поволокли десь далі, а я зітхнув і бачу: Митна, діда звантажують, хтось услід викидає черевики. Все по-людськи, турботливо. А й справді, як він піде додому без взуття? Не з досвітків же вертає. Не той вік. А інші кажуть: на фіг йому ці черевики? Вони не його, бо він — інвалід на протезові. А протез (сусіди бідака́ чули) — хрусь-хрусь — зламався.

Із загальним співчуттям поминули діда. Доїхали до «Чехова» — якогось солдата з інфарктом висадили. Замість нього душ п'ятнадцять влізло. Ті, що трамвая не наздогнали, побігли далі колією викликати «швидку». У вагоні запанував радісний спокій: ось воно — духовне відродження, людину в біді не кинули! Тільки одна жінка не втрималась, кинула ложку дьогтю: «А кажуть, в армії немає дідівщини». А згодом: «Усі там будемо, але не всі одразу».

Про дідівщину ще зрозуміло, а про те, де всі будемо, не ясно. В армії, чи що? Чи, може, на останній зупинці?

Що далі сталося, взагалі тяжко згадувати. Краще б я дочекався тих двох новеньких, свіженьких трамваїв і нічого не бачив. Якийсь студяга доганяв вагон («качка б його копнула», — справедливо обурювались пасажири), стрибав не згірш цапа. І з усієї сили — як ударить своїми грабками поважного пана по руці! А той нещасний ніс у ній пляшку «Гетьмана». Оту з портретом, кругленьким віконцем на наклейці... Та знаєте — у нас на околиці 23 гривні за тричвертькову, а в центрі — на гривню дешевше. І цей княжий напій брязь об хідник! Жінки так і застогнали: ййо-ййой! А чоловіки взялися за того нахабу, зсаджують його на ходу. «Вернись і перепросись перед чоловіком!»

Ну, з того ніц не вийшло, бо ще не вродилися ті тури, які могли б викинути студента з трамвая. Зчинився страшний гвалт. «Ганьбиш місто, нечемо?» — кричали одні. «Треба йти до ректора, — радили інші. — Інакше з цим псутим поколінням не дамо ради».

Гамірно — не чути стрічних трамваїв. Люди проїхали «свої» зупинки. Лають студентство.

Спершу я теж так міркував. Але відколи прийшов до тями, тримаюся іншої думки. Це добре, що росте зміна, котра може увійти і вийти з трамвая на нашому маршруті. Хирляки державі не потрібні. Але отой панок з горілкою... Не інакше — провокатор. Йому, бач, потрібні ганебні сцени. Чесна людина, яка йде по горілку, бере торбинку. Її з рук не виб'єш. А якщо прив'язати до зап'ястка, то й не вирвеш.

Навіть на «двійці».

Володимир ПАЛЬЦУН.

Друже перче!

Раніше профспілки називали школою комунізму. А чиєю тепер вони є школою? Якщо хтось за звичкою називає їх захисником трудящих, то я у це не вірю.

Людям місяцями не виплачують зарплату, сотнями їх звільняють з підприємств, порушуються трудові угоди... А де ж профспілки? Де їхній голос?

Єдине, що ними сьогодні справно робиться,— це вирахування із зарплати профспілкових внесків.

П. МИРОНЕНКО.

м. Київ.

КАЛАМБУРИ

ШКУРНІ ІНТЕРЕСИ

Цей Ярема тому й вижив,
Що з роботи Хому вижив.

ПРИКРО,

що у наші розбурхані дні
Сидимо ми так довго на дні.

Леонід ЗАБАРА.

Мал. Г. ІЗМАЙЛОВА

Мал. В. ПОПОВА

Мал. В. ЧМИРЬОВА
(тема Л. Телятникова)

Страшне перо не в гусака...

«Викладачі і співробітники кафедри! 11-го у середу відбудуться звітно-перевиборні збори профспілки. Явка всіх членів профспілки обов'язкова. Хто не з'явиться, буде вибраний на керівні посади. Профком».

(З об'яви).

«До столика підійшла працівник їдальні і подала курку в п'яному стані».

(Із пояснювальної записки).

Будь ласка, не ласуйте тварин. Якщо у вас є підходяща страва, віддайте її черговому сторожу».

(З об'яви в зоопарку).

«Спеціаліст по жінкам і іншим хворобам».

(З таблички на дверях).

Зібрав Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

смт Кіровське,
Крим.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— А ті гроші, що виділили на боротьбу з нами, ми могли б поділити порівну...

Мал. А. АПЧЕЛА

Мал. А. АНДРЕЄВА

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Ну, як вчишся!
— На помилках...

ЗДОРОВА БУЛА!

(З народного)

І в далекій давнині
Гумор був завжди в ціні...
Як у звільнення сержант
Відпускав солдата —
Дав, сердезі, «на дівчат»
Срібного дуката.
І наказа:
— Так гуляй,
Щоб гула діброва!
Тільки дівку вибирай,
Щоб була здорова!..
— Все зроблю, вашбродь, отак,
Як ви наказали!..
І гайнув в той бік вояк,
Де музики грали...
Повернувсь — доповіда:
— Все, вашбродь, у нормі!
— Вибрав дівку?.. Молода?..
— При красі і формі...
— Чи здорова?..
А солдат:
— Ой, здорова ж, клята:
Ледве в неї я назад
Одібрав дуката!

ЛЕКЦІЯ В КОРЧМІ

Жарт

Розділились пияки:
Кожна половина —
Хто смакує коньяки,
Хто сьорбає вина.
Гурт зібрав старий пияк
На веселу раду:
Як оцінювать коньяк? —
Подає пораду:
— Не глядіть на ярлики,
Милі голубочки,
Бо усі ці коньяки
З однієї бочки!..
Щодо витримки вина —
Інші тут артикули:
Тим триваліша вона,
Чим пізніш ви випили!

Володимир ЧУБЕНКО.
м. Запоріжжя.

Мал. Г. ЄВТУХОВА

ПЕРЕДПЛАТА НА «ПЕРЕЦЬ» НЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ НІКОЛИ!

Для тих, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець», нагадуємо, що ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ БУДЬ-ЯКОГО ДНЯ.

Якщо оформите передплату до 12 числа поточного місяця, у наступному отримаєте наш журнал.

СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

Індекс 74393.

Сплячка красуня і ПДВ

Вечірня казка для дорослих

Сплячій красуні наснилося, наче закінчились оті чаклунські сто років безпробудного сну, і вже давно мав прийти прекрасний принц, щоб збудити її поцілунком, а його нема та й нема...

І от раптом з'являється триголовий Змій Горинич. Схиляється і хоче її поцілувати. Але голови штовхають одна одну, кусаються, у кожної вогонь з рота і кожна лізе поцілувати красуню першою. Це так невимовно страшно, що красуня кричить і... прокидається.

У вікно світить веселе сонечко, співають солов'ї та інші гарні пташки, а на кухні говорить радіо — транслюють засідання Сесії Казкової Верховної Ради. І виступає прекрасний Принц-депутат з пропозицією прийняти у сто тринадцятому читанні закон про ліквідацію ПДВ — податку на додану вартість — на вітчизняну книжкову продукцію рідною державною мовою.

«Так от чого він не прийшов! — зітхнула красуня. — Не скоро, мабуть, і прийде». Повернулася на другий бік і знову заснула. А що їй лишалося робити?...

Шановні читачі дяді й читачки тьоті! Хай вам насниться, що вас обрали депутатами і що ви нарешті прийняли закон про ПДВ та інші прекрасні казкові закони! На добраніч!

В. НЕСТАЙКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

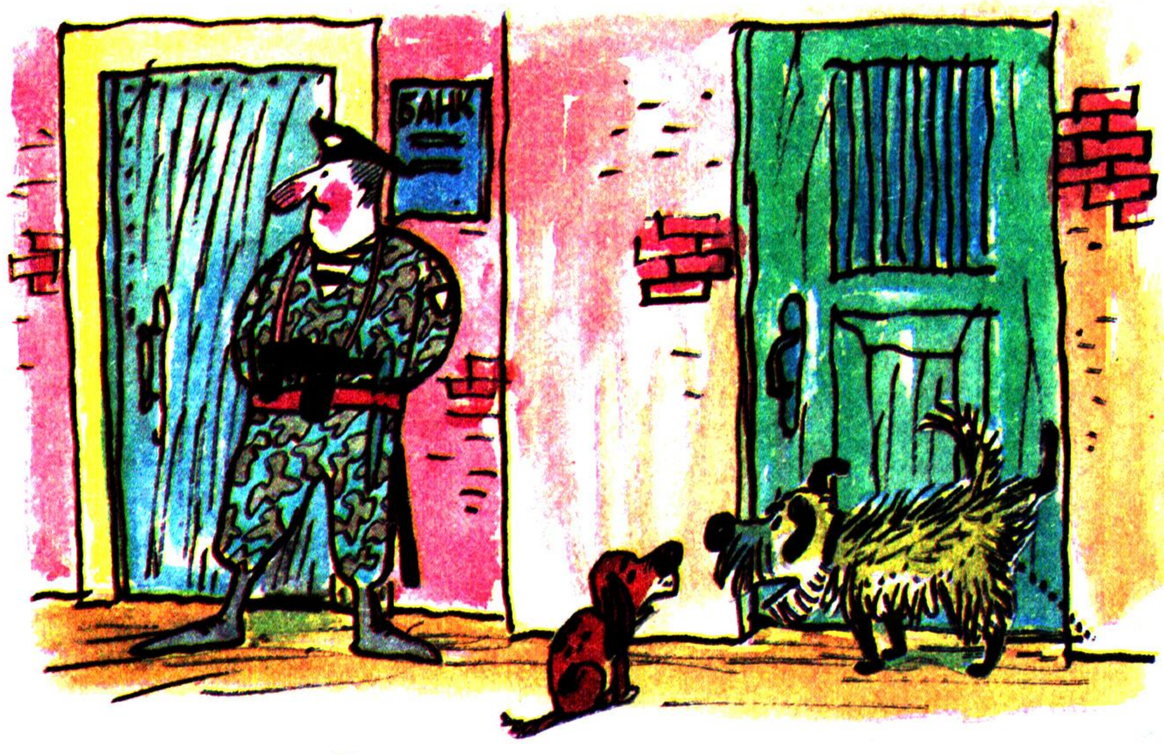

— Ти чого під наші двері ходиш!
— Бо ті охороняються.

ПЕРЧЕНЯ

ВАЖКЕ РАХУВАННЯ

Чорний крук і галок три
Лічать зерна у дворі.
Полічить — немов дрібниця,
Є у галок рахівниця,
Рахівницю має й крук —
Налічили триста штук,
А на більш не стало сили
Й по комп'ютер полетіли.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

с. Кричильськ
Сарненського району
Рівненської області.

Говорять діти

ВИКЛИКАЛИ

Катя захворіла і не пішла до школи.

На другий день прийшла її провідати Іринка й каже:

— Катю, тебе сьогодні викликали з арифметики.

— І що мені поставили?

ХИТРУНЕЦЬ

— Михайлику,— звертається Сергійко,— дай мені списати задачу, а я за тебе зроблю...фіззарядку.

ОЦЕ ХУДОЖНИК

У дитсадочку проходив урок малювання. Раптом Людочка почала голосно плакати:

— Що з тобою? — дивується вихователька.

— Юрко ось намалював такого страшного собаку, що я злякалася...

Степан ГРИЦЕНКО.

м. Українка.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Скільки кроків, любі діти,
Горобець би зміг зробити
Ну, скажімо, за півдня?..

(Жодного, бо горобець не ходить, а стрибає).

Голосочок ніжний має:
Як співа, то серце крає.
А як «д» на «б» змінити —
Може в ній ваш песик жити.

(Дуда-буда).

Читайте зліва чи то справа —
На кораблі готує страви
Він на славу.

(Кок).

Борис СЛЮСАР

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

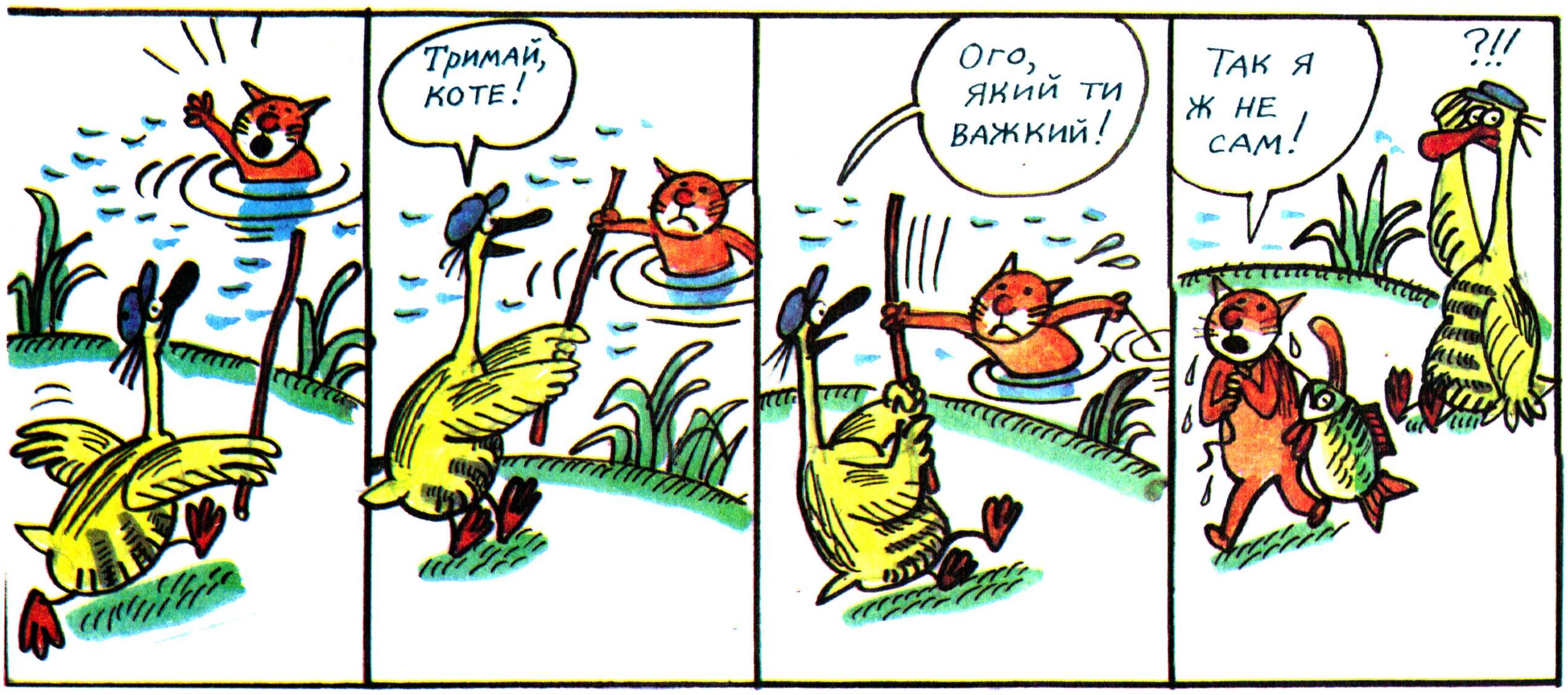

Нявчик і Сіре Вушко

КАЗКА

Давним-давно під почорнілим від часу ганком жило мишенятко Сіре Вушко. Якось воно, перший раз у своєму житті, зібралося на прогулянку. Мама — миша Сіра Шубка, сказала йому:

— Обережно гуляй. Дивись, котові в зуби не попади.

— Ага, — відповіло мишеня і вискочило з-під ганку на подвір'я.

Побігало туди-сюди, коли бачить — щось пухнасте лежить під кущиком смородини. Придивилось — якийсь звір, «Хе! Що воно?» Підбігло ближче. «Хе! І вуха є, і носик, і вуса, і очі заплющені... Певно, спить... Що ж воно за звір?»

А той звір розплющив очі, а перед ним — звірятко. «Що воно за крихітка?.. Ти дивись, і вуха є, і хвіст, і оченята... І на мене дивиться, як миша на сало...»

— Ти хто? — раптом спитало звірятко.

— Я?... Я — кошенятко Нявчик. А ти хто?

— А я — мишенятко Сіре Вушко.

— Що?.. Тоді я повинен тебе з'їсти.

— За що?

— Бо ти миша, а коти ласують ними.

— Та ти ж не кіт, а кошенятко...

Нявчик не відповів, блискавично притис лапою мишеня до землі і каже:

— Зараз я віднесу тебе до своєї мами і спитаю, що з тобою робити, — взяв мишенятко в зуби і поніс додому.

Мишенятко Сіре Вушко спочатку злякалося, а потім каже:

— Нявчику, дорогенький, відпусти... Я тобі за це що-небудь дам... Хочеш — скоринку...

Та кошенятко мовчить. Боїться слово вимовити. Бо рот розкриє, а мишенятко випаде і втече.

Мишенятко знову:

— Я ж маленьке. Хіба ти наїсишся мною? Хіба можна менших за себе кривдити?

Мовчить Нявчик. Несе мишенятко до мами. А воно бачить, що непереливки і знову до кошеняти:

— Стій! Кому кажу — стій!

Нявчик зупинився. А мишенятко Сіре Вушко:

— Відпусти на хвильку, я до мами збігаю і спитаю, чи їдять миші котів?!

— Що?! — від подиву Нявчик розкрив рота. — Хіба миші їдять котів?!

А мишенятко — стриб на землю — і швиденько під ганок до своєї мами.

Недаремно кажуть, що не той мудрий, хто мудрує, а той, хто з біди викрутиться.

Анатолій ШЕЛУДЯК.

Літературні пародії

ЦЕНТР НА ОКОЛИЦІ

«З Карпат, з центру Європи, дивлюся-вдивляюся, оглядаю французьку периферію».

Володимир ФЕДИНИШИНЕЦЬ.

З Репинного, з центру Карпат,
вдивляюся у французьку периферію, думаю:
— якби Людовик XIV
не походив з нашого краю,
то ніколи б не став королем Франції;
— якби кардинал Рішельє
не народився в Мукачеві,
то ніколи б не став
другою особою Французького королівства;
— якби геніальний Франсуа Війон
писав коломийки,
то ніколи б у нас не було
ні Ладижця, ні Вароді...
А переставши так думати,
б'ю кулаком себе в лоба й питаюся:
чому це бідненька французька периферія
перетворилася на культурний центр Європи,
а Карпати із нього
посунулись аж на околицю?..

Роман КАЧУРІВСЬКИЙ.

м. Львів.

●

ОЙ, ДЖИГУНЕ-ДЖИГУНЕ!..

«Стегнасті, ікристі, окаті —
О, Насті!.. О, Христі!.. О, Каті!..»
М. БІЛОКОПИТОВ. «Спогади джигуна». Збірка «Міні знову в моді». Вид-во «Січ», м. Дніпропетровськ.

«Стегнасті, ікристі, окаті —
О, Насті!.. О, Христі!.. О, Каті!..»
Тугі, мов туристські валізи —
О, Шури!.. О, Тоні!.. О, Лізи!..
Солодкі, мов груші в узварі —
О, Люби!.. О, Ксені!.. О, Варі!..
Як жар вулканічної лави —
О, Люди!.. О, Нонни!.. О, Клави!..
Сирени-спокусниці, де ви?—
О, Музи!.. О, Зосі!.. О, Єви!..
З очима, мов крупні доляри,—
О, Кіри!.. О, Моті!.. О, Клари!..
Ночей феєричних поеми —
О, Мальви!.. О, Лесі!.. О, Емми!..
З п'янким ароматом «Шанелі»:
О, Маші!.. Матильди!.. О, Нелі!..
Я згадую вас без утоми:
О, Стелли!.. О, Яни!.. О, Томи!..
Закінчу цей спогад Наталкою:
Бо жінка підходить з качалкою!
Як дзенькне, кохана, по тім'ячку —
Забуду і власне я ім'ячко!

Володимир ЧУБЕНКО.

м. Запоріжжя.

ДУМКИ НА РИБОЛОВЛІ

— Пішов на риболовлю,— залишив записочку черв'ячок.

Анонімка на хрящову рибу: ставала кісткою поперек горла.

Студент-іхтіолог на екзамені мовчав, як риба.

Один головень — добре, а два — краще.

Свіжозаморожені плітки.

— Іду на тарань! — казав, відправляючись на риболовлю, колишній льотчик.

Леонід ЗАБАРА.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА

Автошарж.

За свої п'ятдесят років Олексій КОХАН встиг народитися, закінчити Київський державний художній інститут, стати членом Спілки художників України та Українського геральдичного товариства, оформити десятки і десятки книжок, взяти участь у багатьох художніх виставках як на Україні, так і за її межами, та ще й одержати на них дипломи і нагороди. Останнє з його досягнень — престижна, одна з двох, премія в конкурсі на кращий ескіз Великого Державного Герба України.

А в перервах між усім цим Олексій Кохан малює карикатури для «Перця», радуючи читачів багатогранністю свого яскравого, щедрого таланту.

— Ви що, не чули, що зараз проводиться операція «Чисті руки»!

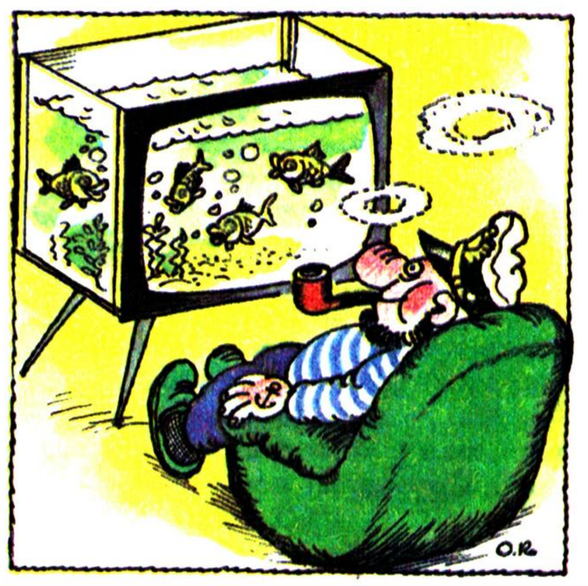

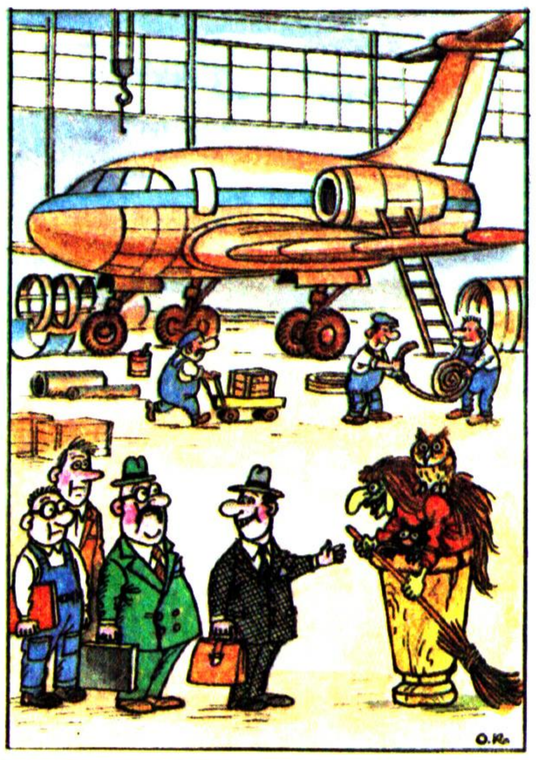

— Ми запросили до нашого конструкторського бюро провідного консультанта в галузі аеронавтики...

— І не соромно вам п'яним у калюжі валятися!!
— А ти хотів, щоб я валявся тверезим!

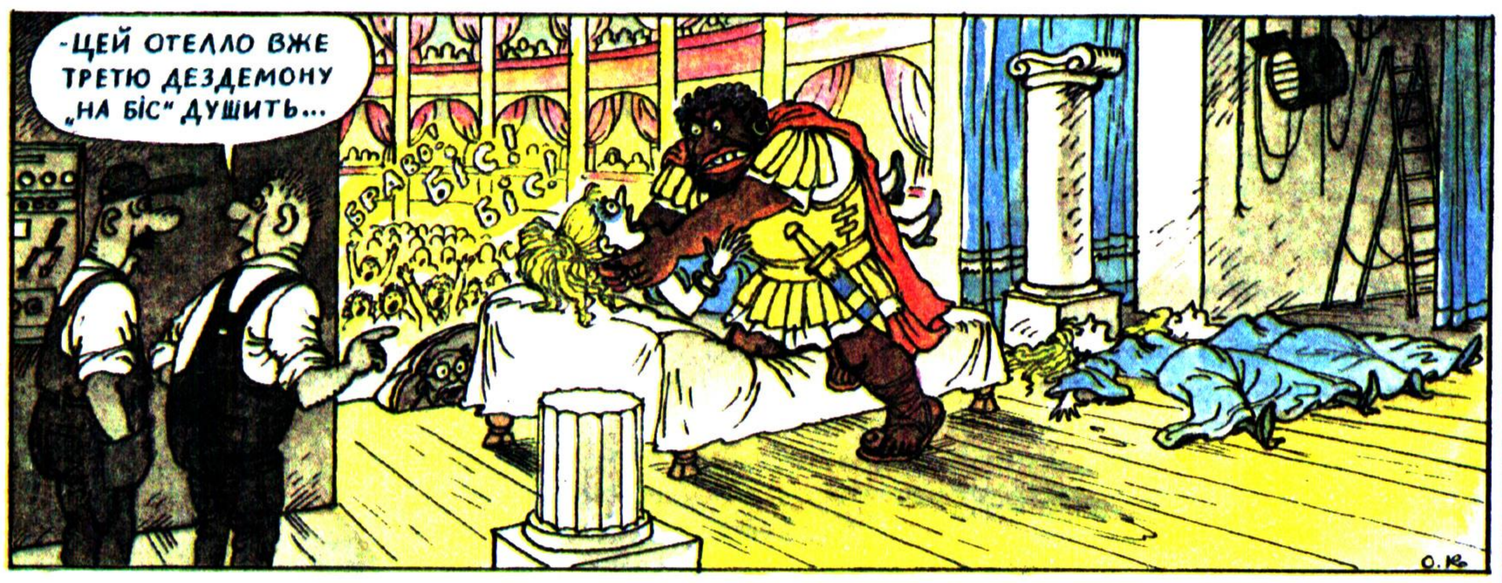

ЖАРТІВЛИВИЙ КРОСВОРД «СЛОВА З ПІСНІ НЕ ВИКИНЕШ»

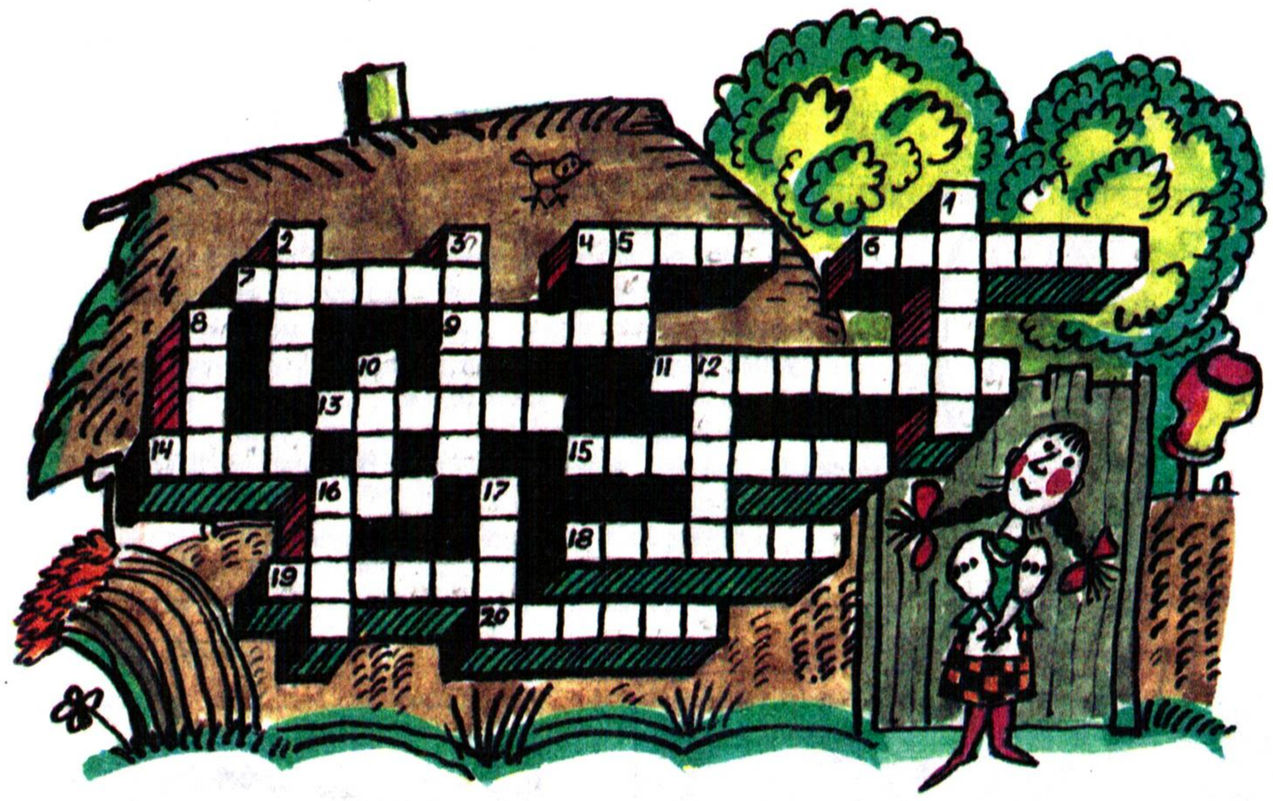

Кажуть, слова з пісні не викинеш. Тим більше з народної. Пригадайте пропущені слова із жартівливих українських народних пісень і впишіть у відповідні клітинки. Розгадуйте кросворд і... співайте, співайте!

Веселого вам настрою!

ПО ВЕРТИКАЛІ:

1.Ой посіяв мужик да у полі ячмінь.
Мужик каже: ячмінь, жінка каже:.....!
2.Умираю, моя ....., вмираю, вмираю,
На постелі крижом лежу, на хлощів моргаю.
3.Під горою козу пасла,
Назбирала ..... масла.
5.Ой спать мені не хочеться,
І ..... мене не бере.
8.Чи не той Омелько,
Що жне ..... помаленьку.
10.Дід рудий, ... руда,
Батько рудий, мати руда,
Сам рудий, руду взяв,
Бо рудую сподобав.
12.Ой лопнув ..... коло діжечки,
Дівчата мої сироїжечки.
16.Несе ..... воду — коромисло гнеться...
17.А до мене ..... приходив,
Коробочку раків приносив.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ:

4.Очерет, ... —
Чорні брови в козака.
6.На вулиці ..... грає,
Мене мати не пускає.
7.Казав мені ....., Щоб я оженився,
По досвітках не ходив
Та й не волочився.
9.Ой кріп, та ....., та петрушечка
Кучерявий Іван, моя душечка.
11.Як поїхав мій миленький до рідні,
Купив мені.....
Ось вони на мені.
13.Ой ти, гарний Семене,
Іди сядь коло мене,
І ..... в мене є,
Сватай мене, Семене.
14.Як поїхав мій миленький
Та у ..... орати,
Та забув плуга взяти.
15.Танцювала риба з раком,
А ..... з пастернаком.
16.Ой дівчино, шумить .....,
Кого любиш — забувай, забувай...
18.Ой ходила ..... бережком,
Заганяла селезня батіжком.
19.А дід бабу товче, товче,
Що нерано ..... пече.
20.Посадила стара баба
На припічок гусака,
Сама вийшла за .....
Та вдарила третяка.

Склав М. ЛИСТОПАД.

ТЕСТ «ЧИ СХИЛЬНІ ВИ ДО ПРАВОПОРУШЕНЬ!»

1. **Чи легко вас вивести з рівноваги!**

а) досить на мене не так подивитися — і я вже не я (1 очко);

б) голову відірву тому, хто виведе мене з рівноваги! (2 очка);

в) своїми дурними запитаннями ви мене зараз виведете (3 очка).

2. **Чи були у вас судимості!**

а) щось не пригадую (1 очко);

б) я б цього суддю!.. (2 очка);

в) які судимості, у мене все куплено! (3 очка).

3. **Що таке совість!**

а) це те, що мені і даром не потрібне (1 очко);

б) пережиток минулого (2 очка);

в) не знаю і знати не бажаю (3 очка).

4. **Чи є у вас сім'я, діти!**

а) колись все було (1 очко);

б) я друг семи сімей (2 очка);

в) розлучусь і — обов'язково одружусь (3 очка);

5. **Скільки у вас було приводів у міліцію!**

а) не рахував (1 очко);

б) всього, чи за минулий тиждень? (2 очка);

в) спитайте у сержанта Курочки (3 очка).

Підрахуйте набрані очки. Якщо ви набрали від 0 до 5 очок, значить, в цілому ви не схильні до правопорушень, але все ж таки від вас краще триматися подалі, а ще краще, якщо ви самі з'явитесь до прокурора з каяттям. Якщо ви набрали більше 5 очок — бійтеся себе! Заховайте подалі від себе сірники, ріжучі і гострі предмети, для профілактики заїдьте собі по фізіономії.

О. ПЕРЛЮК.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ у «ПЕРЦІ» № 6

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Маківчук. 6. Корова. 7. Глазовий. 8. Порося. 9. Вино. 12. Афера. 13. Робота. 15. Віз. 16. Ліс. 18. Гарбуз. 21. Мотиль. 22. «Фанера». 23. Океан. 25. Кабінет. 27. Гумореска. 28. Розиграш.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Малина. 2. Коза. 3. Вовк. 4. Соловейко. 5. Сорока. 10. Чоботи. 11. Кіт. 14. Альфонс. 15. Ворота. 17. Сани. 18. Гармата. 19. Бузина. 20. Зошит. 24. Номер. 25. Сир.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

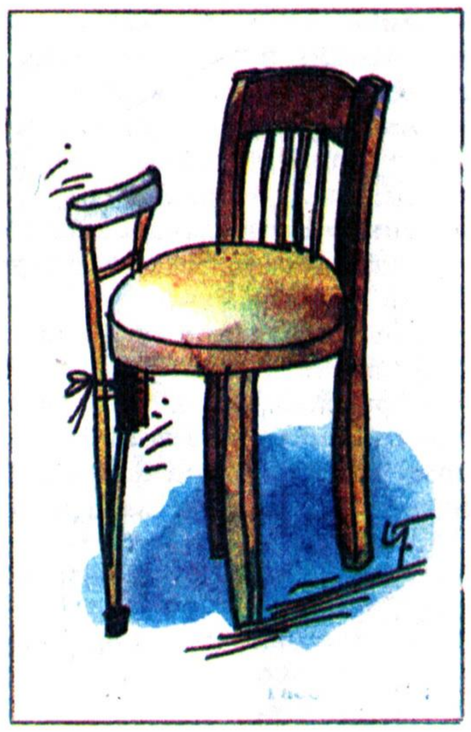

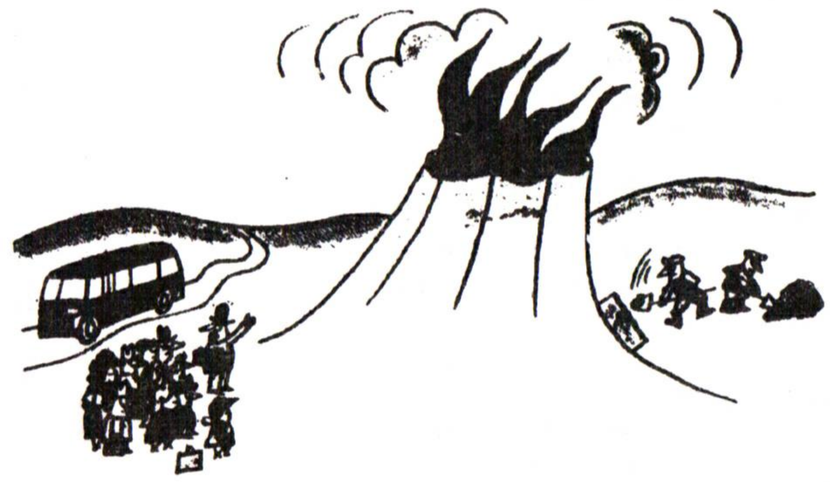

1.

2.

3.

Унге КЛАУССОН

Страшна помста

Одного чудового дня Джеймс Б. Сопхед, асистент режисера, прийшов на студію і побачив, як двоє хлопців відгвинчують іменну табличку з дверей його кабінету. Кімната була порожня. Телефон і той винесли.

Джеймс зрозумів, що його викинули з роботи. Він хотів було поговорити з кимось із керівництва, але всі вони засідали, і йому нічого не лишалося, як піти додому.

Наступного дня він одержав зі студії розрахунок. Спершу Джеймс вирішив пустити собі кулю в лоб, проте усе ж таки передумав. На перший час грошей йому мало вистачити і можна було реалізувати жадобу помсти, що клекотіла в його грудях.

Він пішов до магазину, купив синій спецодяг, фальшиві вуса і викрутку й наступного дня пробрався на свою студію.

Він знав, що завідуючий відділом, котрий вижив його, з'являється близько десятої. І в той момент, коли з ліфта виповзла ненависна постать, Джеймс почав відгвинчувати шурупи, що кріпили табличку завідуючого до дверей його кабінету.

Він почув за собою здавлений хрип і глухий стук від падіння тіла. Завідуючий знепритомнів.

«Тепер ти розумієш,— зловтішно подумав Джеймс,— що це таке!»

Шеф, оговтавшись, почав щось бурмотіти, але Джеймс, змінивши голос, відповів, що він не в курсі, що тут, напевне, сидів якийсь нероба і негідник, який не вмів працювати і якого давно було треба вигнати...

Шеф, похитуючись і тримаючись за стінку, поплентався додому, а Джеймс відгвинтив табличку і пішов.

Саме в той момент його осяйнула ідея, він створив фірму «Зняття іменних табличок шефів».

Його фірма звернулася з пропозицією до товаришів по нещастю — до тих, хто, прийшовши якось на роботу, знайшов свій стіл порожнім, а табличку відгвинченою.

Невдовзі у Джеймса було вже четверо помічників, таких, що ходили по установах й за попередніми заявками відгвинчували таблички ненависних шефів.

А оскільки, як ви розумієте, подібних начальників не бракує в жодній установі, фірма Джеймса процвітає.

Переклад зі шведської Г. СТАРЧУКА.

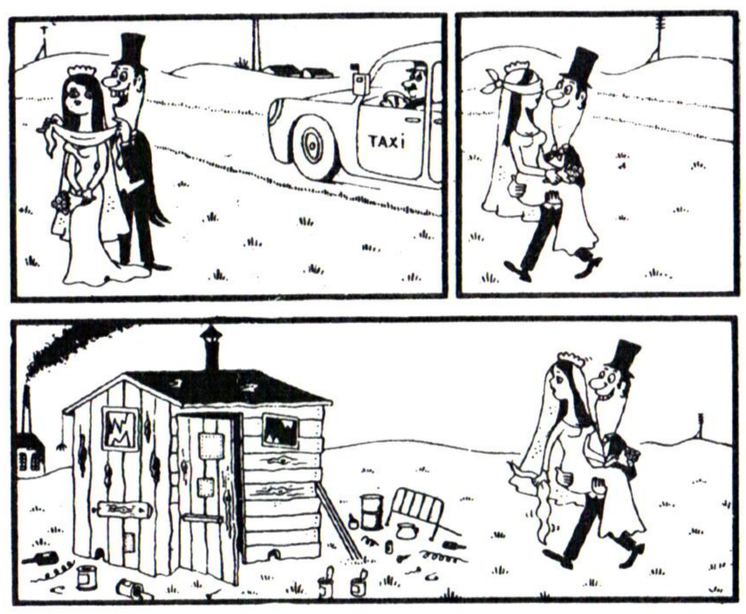

Адам ОХОЦЬКИЙ (Польща)

Рецидивіст

ГУМОРЕСКА

Рядовий Клюба із прикордонної охорони доповідав своєму командиру:

— Ідемо ми, значить, з Блащиком лісом... І тут бачимо, значить, на поляні підозрілого типа. Побачивши нас, він злякався і хотів сховати шифровку, яку тримав у руках...

— Де шифровка?— суворо запитав капрал.

— Ось вона,— Клюба дістав з кишені старанно складений учетверо аркуш паперу і поклав його на стіл.— А того типа Блащик стереже у вартівні. Це контрабандист, пане капрале. Він закопав щось під каменем. Ось тут написано: «Треба зробити п'ятнадцять кроків від дерева, потім дати сигнал ліхтариком. Після того з'являться спільники і заберуть товар». Він гадав, що ми нічого не тямимо в його каракулях. Хе-хе, не з такими шифрами мали справу!

Капрал обережно розгладив долонею папір, що лежав перед ним:

— Давайте того типа сюди!

Клюба хвацько зробив «кругом» і через хвилину завів затриманого. Блащик сторожко йшов слідком, ні на мить не знімаючи руки з кобури, в якій був пістолет. Затриманий патлань часто кліпав очима.

— Це ви писали?— запитав капрал, показуючи на папірець.

— Я, шморгнув носом патлань.

— Гаразд. Тільки нічого нюні розпускати. Це з вами вперше?

— Ні, я цим займаюся уже багато років...

— Ага! Рецидивіст! А чи не могли б ви знайти якесь інше заняття?

— Що поробиш? Це покликання.

Капрал порахував подумки до десяти, щоб не вибухнути, загасив у попільничці недопалок і запитав:

— Сподіваюся, вам відомий зміст цього паперу?

— Звичайно,— затриманий високо підняв голову, примружив око, як півень перед вранішнім співом, і натхненно розпочав:

ЗРОБИ п'ятнадцять кроків
Камінь мовчання
Розжене морок від дерева
Подай сигнал здалеку
І прийде призначення
Зашморгнися виміром часу
І добудь з-під каменя...

— Що ви сховали під каменем?!— заревів капрал.

— Під яким каменем? Нічого не ховав.

— Ви тільки-но сказали «добудь з-під каменя». Що там лежить? І не треба темнити! Я зараз пошлю людей і вони все відкопають! Я востаннє запитую: що лежить під каменем?

— Доля! Призначення!

— Перестаньте пудрити мізки! Не хотіли чесно заробляти на життя. Чи для вас закони не писані?

— Хіба я порушую закони?

— Він ще й запитує?!! Перевозить товари, шифрує документи, займається контрабандою!

— Я? Контрабандою?— від несподіванки підвівся патлань.— Яка контрабанда? Я поет! Сучасний поет! А це — зовсім не шифр. Це вірші! Ви тямите хоч трохи у віршах?!

На обличчі капрала з'явилася нерішучість. Він глянув на патланя, потім на аркуш паперу.

— Це вірші?— запитав він.— А де крапки, коми? Де смисл? Думка де?!

— Усе це віджило свій вік,— поблажливо відповів поет.— Крапки й коми тягнуть донизу. Сучасна поезія від цього відмовляється. Важлива мелодика і настрій... Інші пишуть так, і нічого, а мені відразу шиють якусь контрабанду...

Патлань знову засьорбав носом.

— Перестаньте скиглити, дідько вас забери!— гаркнув капрал і грюкнув кулаком по столу.— Забирайте свою поезію і геть звідси!!! П'ятнадцять кроків у напрямку до дверей і направо від каменя мовчання!!!

Поет кулею вискочив з кімнати.

А капрал ще довго отетеріло дивився на його творіння.

Переклад С. МОЗГОВИ.

ПЕРЕЦЬ № 7 (1456)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК
(відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники:
видавництво
«Преса України»
та редакція
журналу «Перець».

Зареєстровано
Держкомітетом
по пресі України.
Свідоцтво КВ № 736
від 20.06.1994 р.

Видавництво
«Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються.

Посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 03.06.97.
Підписано до друку 23.06.97.
Формат 70×108 1/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 26050 прим.
Зам. 0110707.
Ціна договірна.

© «Перець» 1997 р.

Видається
з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 441-82-14,
відділу розповсюдження
441-89-38, 441-89-15,
художнього відділу
441-89-24
Факс 224-35-82.

Для телеграм:
Київ Перець.

Комбінат друку
видавництва
«Преса України».
252047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.

КАРТИНИ З ЖИТТЯ ПЕРВІСНОЇ ЛЮДИНИ

мал. А.Василенка

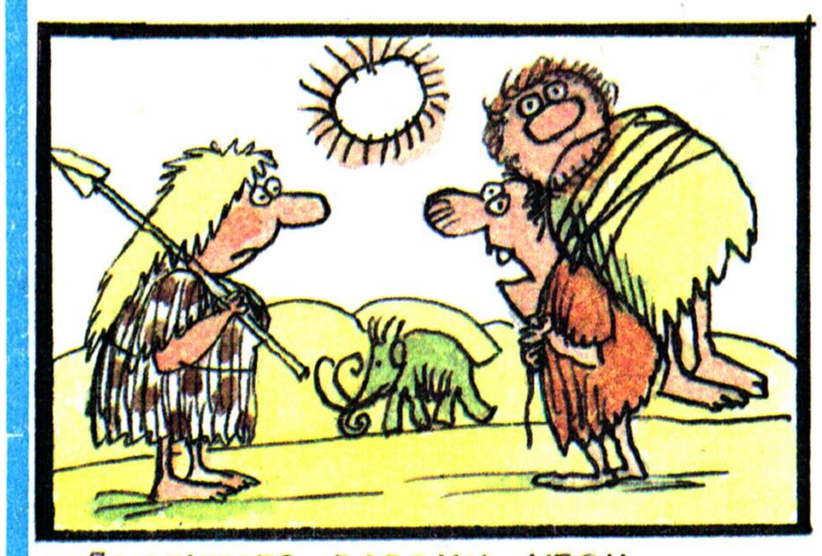

—Директора додому несу... Зарплату півроку, гад, не видає! А діти м'яса просять.

—Перевибори пройшли успішно.

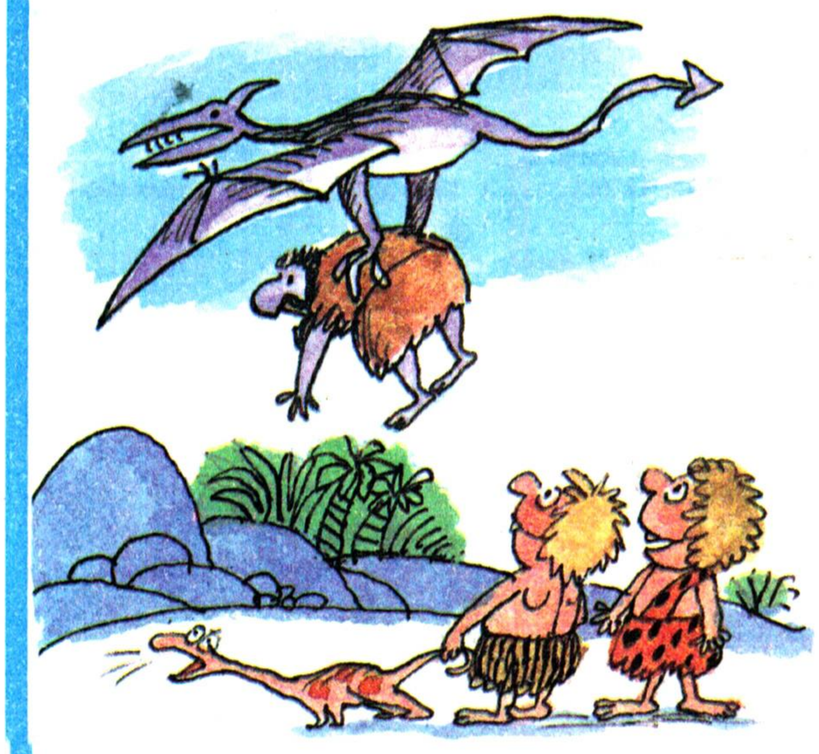

—Твій тато що, дельтапланерист?

—Не бігай так швидко, рідний! У тебе ж хворе серце...